

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

GRVER-00462

ΔΗΜΟΣΙΑ Β ΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΕΡΟΙΑΣ

+400

Αριθ. Εισ

3800/63

ΔΩΡΕΑ

Καίσιμ
Γεωργίου

ΣΤΟΙΧΕΙΩ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥ

ΦΙΛΟΠΟΝΗΘΙ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Β' ΓΥ

ΝΥΝ Δ' ΕΠΙ ΤΟ ΒΕΛΤΙΟΝ Μ

ΥΠΟ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΔΑΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΟ

ΥΠΟ

Α. Α. ΣΑΚΕΛ

ΕΝ ΑΘΗ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

188

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόιας

Αριθ. Πρωτ. 5097

Διεκπ. 5375.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλίου 1867.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

*Πρὸς τὸν Κύριον Ἰ. Λαστικ καθηγητὴν τοῦ Β'. Γυ-
μνασίου Ἀθηνῶν.*

Κοινοποιοῦμεν ὑμῖν ὅτι ἡ ὑφ' ὑμῶν ἐκδιδομένη στοιχειώ-
δης γραμματικὴ τῆς γαλλικῆς γλώσσης, ὑποβληθεῖσα εἰς
τὴν κρίσιν ἀρμοδίας ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ἐνεκρίθη παρ'
αὐτῆς ὡς χρήσιμος διὰ τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ Ὑπουργὸς
Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Τοῖς πᾶσι πλέον ἐγένετο κατὰ δῆλον ὑπὸ τῆς π
τοῖς ἡμετέροις Ἑλλ. Σχολείοις ἐν χρήσει γαλλικὰ
οὔσαι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀγκώδεις, εἶνε
ληλοι νὰ δίδωνται εἰς χεῖρας τῶν ἀρχαρίων· διότι
εἰς λεπτομερείας, ἐπὶ πολὺν χρόνον τὸν μαθητὴν
εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐμπνέουσιν αὐτῷ ἀηδίαν καὶ τὸν
ἀπὸ τῆς σπουδῆς τῆς ἀνταγκαιοτάτης διὰ πάντων
τὸν Ἑλληνικὴν γαλλικῆς γλώσσης.

Τὸ ἄτοπον τοῦτο πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς Ἑλλ. Σ
σχόντων θέλαντες νὰ θεραπεύσωσιν, ἀποκόπτουσι π
μέχρι νῦν ἐν χρήσει γραμματικῶν ὅχι πάντοτε,
γνώσεις καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν μαθητῶν τῶν εἰσὶν
Ἀλλὰ καὶ τῶν διδασκάλων κατόχων ὑποτιθεμέν
κῆς γλώσσης καὶ καλῶς τὸ ἔργον τῶν ἐπιτελού
τῶν μαθητῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν μηδεὶς, θέλουσι
τὰς τοιούτας πολυπλόκους αὐτῶν διδασκαλίας.
πάλιν, ἐὰν ὁ διδάσκων ἐν ταῖς νῦν γραμματικαῖς
δασκαλίαις οὐδεμίαν παρὰ λήψιν κάμνει, τότε δι
γίνεται βλάβη, ὥς ἐπιβεβαιωμένων τῶν διδασκομέ
μάτων ὅπως εἰς αὐτοὺς ἀχρήστων.

Οὗτοι εἶνε καὶ ἡμεῖς οἱ κυριώτεροι τῶν λόγων
θηταὶ ἐκ τῶν Ἑλλ. Σχολείων ἀπολυόμενοι, κα
τὴν γαλλικὴν σπουδάζοντες μεταβαίνουσιν εἰς τ
τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ τεχνολογικοῦ τῆς Γαλλ.
οὔντες. Ἐντεῦθεν καταλαμβάνομεν ποίαν προδ
κάμνωσι μαθηταὶ εἰς τὰ Γυμνάσια κατατασσόμε
καὶ ὁποῖας βλάβας ἢ ἀδυναμίαι καὶ ὀπισθοδρομί
τοὺς ὀλίγους ἐκείνους, τοὺς τυχόντας εἴτε ἐν σχολ
καλῆς διδασκαλίας. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ὑπάρχῃ
μόνον τὰ ἀπολύτως πρὸς τὴν διδασκαλίαν ἀνα
ὁ διδάσκων νὰ μὴ εὐρίσκηται εἰς τὴν δυσάρεστον
ἐκείτην στιγμὴν ἀποκόψεως τῶν περιττῶν, καὶ
νὰ μανθάνῃ καὶ μόνον τὰ ἥδη πρὸς τὸν σκοπὸν

Ἐπιθυμοῦντες δὲ καὶ ἡμεῖς κατὰ τι νὰ φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος μας συνετάξαμεν Στοιχειώδη Γαλλικὴν Γραμματικὴν, οὐδὲν μὲν τὸ περιττὸν πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς Γαλ. Γλώσσης ἐν τοῖς Ἑλλ. Σχολείοις ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἐλλειπόν ἔχουσιν, εἰς τὸ τεχνολογικὸν αὐτῆς μόνον περιορισθέντες.

Ἐν αὐτῇ προστάξαμεν ἐν μικροῖς γράμμασιν ἐκτεταμένον κεφάλαιον περὶ προφορᾶς τῆς γλώσσης ταύτης, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς διδάσκοντας καθ' ἡμᾶς ἀναγκαιότατον. Μεταβολαὶ δ' ἐν τῷ βιβλίῳ πολλὰ ἐγένοντο, ἃς ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης δύναται νὰ ἴδῃ· τὴν ἀκόλουθον ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν, ὅτι τὰς ἀντωνυμίας μέχρι νῦν ἀτελῶς καὶ εἰς τὰς μεγάλας γραμματικὰς ἐκτεθειμέναις, ἀνεπτύξαμεν ὡς οἶόν τε κάλλιον, ὑπὸ μικρᾶς πείρας πρὸς τοῦτο ὁδηγηθέντες.

Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς ἤδη ἐπράξαμεν· ἂν δὲ κατὰ τι συνετελέσαμεν ἢ μὴ πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐν τοῖς Ἑλλ. Σχολείοις διδασκαλίας τῆς Γαλλ. Γλώσσης οἱ κύριοι διδάσκαλοι διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ βιβλίου μας θέλουσι τοῦτο ἀποδείξει, καὶ ἐνθαρρύνει ἡμᾶς εἰς ἔκδοσιν καὶ ἄλλων διδακτικῶν βιβλίων, οἷον Γαλλικῆς Χρηστομαθείας κτλ.

I. A.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΟΥ

1. Τὸ γαλλικὸν ἀλφάβητον ἔχει εἴκοσι πέντε γράμματα (lettres) τὰ ἐξῆς·

A	a	α	N	n	εν
B	b	μπε	O	o	ο
C	c	σε	P	p	πε
D	d	ντε	Q	q	κου
E	e	ε	R	r	ερ
F	f	εφ	S	s	ες
G	g	ζε	T	t	τε
H	h	ας	U	u	ου
I	i	ι	V	v	βε
J	j	ζι	X	x	ιξ
K	k	κα	Y	y	ιγ
L	l	ελ	Z	z	ζε
M	m	εμ			

ΣΗΜ. Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὸ ξένης καταγωγῆς W (double) v.

2. Διαίρουνται δὲ τὰ γράμματα εἰς φωνήεντα καὶ

3. Φωνήεντα (voyelles) εἶνε ἐξ a, e, i, o, u, y· τὰ λοιπὰ γράμματα (consonnes), περιλαμβανομένου καὶ τοῦ w, εἴκοσι g, h, j, k, l, m, n, p, q, r, s, t, v, w, x, z.

4. Ἐκ τῶν φωνηέντων ἀποτελοῦνται καὶ ἐν τῇ γαλλικῇ φθογγοί, ἀλλ' ὡς συγκείμεναι αὗται πολλάκις ἐκ πέντε τῶν δύο φωνηέντων, ὀνομάζονται φωνήεντα σύνθετα (composées)· κυριώτεραι δ' εἶναι αἱ ἐξῆς ai, æ, ei, ei, eu, o eu.

5. Δίφθογγοι (diphtongues) ἐν τῇ γαλλικῇ λέγονται

(α) Γραμμάτων τινῶν δὲν δύναται ἡ ὀνομασία νὰ σημειωθῇ ἁπλῶς, καθὼς b τὸ ὅποιον προφέρεται δὲ καὶ ὅχι μπὲ κτλ.

δυσκοι ἀλλεπαλλήλων τινῶν φωνηέντων, ἐν οἷς διὰ μιᾶς φωνῆς ἀκούονται δύο ἤχοι, καθὼς εἰς τὰς λέξεις μοι ἐγώ, pied πούς, Dieu Θεός, ὅπου τὰ φωνήεντα οἱ, ie καὶ ieu προφέρονται κατὰ συνίζησιν ὡς ἓν.

6. Ἀπαντα τὰ φωνήεντα, ἀπλᾶ καὶ σύνθετα, εἶνε δίχρονα· διότι ἄλλοτε μὲν προφέρονται ὡς μακρά, ἄλλοτε δ' ὡς βραχέα.

7. Οἱ τόνοι καὶ ἐν τῇ γαλλικῇ εἶνε τρεῖς ὁξεῖα (accent aigu), βαρεῖα (accent grave), καὶ ἡ περισπωμένη (accent circonflexe), ἀλλ' ὅμως δὲν δεικνύουσι καθὼς ἐν τῇ ἐλληνικῇ τὴν συλλαβὴν τοῦ τονισμοῦ τῆς λέξεως ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς ὀρθογραφικὰ σημεῖα ἢ συντελοῦσιν εἰς διάκρισιν τῆς προφορᾶς τοῦ τονιζομένου φωνήεντος.

8. Ἐν γένει ἡ περισπωμένη (ˆ) δεικνύει, ὅτι τὸ φωνήεν εἶνε μακρόν, καθὼς tête κεφαλή, pâte ζύμη, croûte κόρυς, πολλάκις ὅμως καὶ ἀνευ περισπωμένης τὸ φωνήεν εἶναι μακρόν, καθὼς nez ῥίς, voix φωνή, bonne λάσπη, bois ξύλον.

9. Πᾶσα γαλλικὴ λέξις ἔχει τὸν τονισμόν εἰς τὴν λήγουσαν, ἐκτὸς ἐὰν αὕτη εἶνε ἄφωνος· διότι τότε ὁ τονισμός γίνεται εἰς τὴν προκλήγουσαν, καθὼς Jupiter Ζεύς, amiral ναύαρχος, aimable ἀγαπητός, ils aiment ἀγαπῶσιν.

2. ΠΕΡΙ ΠΡΟΦΟΡΑΣ.

α. Τῶν ἀπλῶν φωνηέντων καὶ τῶν συμφώνων.

- A, a Προφέρεται 1. ὡς α ἐλληνικόν, ἢ βραχὺ ἢ μακρόν.
2. ὡς ε πρὸ τοῦ y pays χώρα, πλὴν εἰς τὰς λέξεις Lafayette, Bayard κ.τ.λ. ὅπου προφέρεται ὡς α.
- B, b — ὡς π ἐν τῇ λέξει ἔμπειλος, μὴ ἀκουσμένου καθόλου τοῦ μ' Babylone Βαβυλῶν.
- C, c — 1. Ἐν γένει ὡς κ capitale ἀρχηγός, courage ἀνδρεία, curiosité περιέργεια, clairement σαφώς, activité δραστηριότης, sec ξηρός.
2. ὡς σ πρὸ τῶν φωνηέντων e, i: cédier ἐνδίδω, citadelle φρούριον, circonstance περίστασις· καὶ πρὸ τῶν ἄλλων φωνηέντων, ὅταν ἔξη ἐν εἶδος ὑπογεγραμμένης ὀνομαζομένης cédille façade πρόσωπον οἰκοδομή, facon τρόπος, requ ἀπύδεις· πληρωμῆς.
3. ὡς ch εἰς τὰς λέξεις: vermicelle σπῆς, violoncelle βάρβιτος.
- D d — 1. ὡς τὸ τ τῆς λέξεως λέοντος, ἀλλὰ μὴ ἀκουσμένου καθόλου τοῦ v: dédicace ἀφιέρωσις.
2. ὡς t, ἐν τέλει λέξεως, ὅταν συνεχωνῇται μετὰ τῆς ἐπομένης λέξεως: grand homme μέγας ἀνὴρ.
- E, e — 1. ὡς ε κλειστόν ὅταν ᾖ τονισμένον δι' ὁξείας ἢ ἔξη κατόπιν τοῦ δύο σύμφωνου ἢ εὐρίσκηται ἐν τέλει λέξεως μεθ' ἐνός τῶν συμφώνων c, d, l, r, z: précéder προηγούμεναι, concession παραχώρησις, échec ἀποτυχία, pied ποῦς, fiel χολή, belairer φωτίζω, nez ῥίς.
2. ὡς ε ἀνοικτόν ὅταν βαρύνηται ἢ περισπᾶται: s'enfuir ἀσπληνός, bête ζῶον· ἔτι δ' ὁσάκις ἔχει κατόπιν τοῦ πρὸ ε ἀφώνου δύο ll, ἢ δύο ll, ἢ δύο rr, ἢ δύο σύμφωνα τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον εἶναι l ἢ r, καὶ ἐν τέλει λέξεως ὁσάκις ἔχει κατόπιν τοῦ l μόνον ἢ μετὰ τοῦ s: il jette βίπτει, il appelle καλεῖ, guerre πόλεμος, perte ἀπώλεια, muet ἄλαλος, muets ἄλαλοι.

3. ὡς τὴν διφθόγγον eu εἰς τὰ μονοσύλλαβα jo, me, te, le, se
4. κατὰ τρόπον πλησιάζοντα τὸν τῆς διφθόγγου eu, ἐν μέσῳ ὅταν εἴη ἔξη τόνον καὶ εἴη ἑκωνταί: δύο σύμφωνοι demande considérablement μεγάλως, καὶ εἰς τὰς ἀπὸ ress ἀρχομένης le ressembler ὁμοιάζω, πλὴν τῶν ress ὅρατος, ressusciter ἀνάστημι ὅπου προφέρεται ὡς ε. Εἰς δὲ τὰς λέξεις dessus ἄνω, dessous προφέρεται ἐπίσης κατὰ τρόπον πλησιάζοντα τὸν τῆς διφθόγγου eu.
5. ὡς a, πρὸ τῶν ἐπιβρίων m καὶ n: encenser θυμιάζω, enseigner διδάσκω, πλὴν ἐν τέλει λέξεως εἰς τὰς καταλήξεις ion καὶ ion, ὅπου ῥεταί ὡς e: chien κύν, Européen εὐρωπαίος, καὶ εἰς τινὰς ῥεταί ἔρχεται, il viendra ὅα ἔλθῃ κ.τ.λ.
- F, f — 1. ὡς φ.
2. ὡς v ἐν τέλει λέξεως εἰς τὴν λίσιν neuf ἑννέα, ὅταν συνωνεύσῃ μετὰ τῆς ἐπομένης λέξεως neuf hommes ἑννέα ἄνδρες.
- G, g — 1. ὡς τὸ γ τῆς λέξεως ἔγκαρδιῳ πρὸ τῶν φωνηέντων a, πρὸ τῶν συμφώνων, ἀλλὰ μὴ ἀκουσμένου καθόλου τοῦ v: galet τα, grandeur μεγαλειότης, glaner σταχυολογῶ, gobeler ποτίζει total λαρυγγώδης.
ΣΗΜ. Τὸ u ἐπόμενον τοῦ g, δὲν προφέρεται συνήθως, ὅταν ἄλλα φωνήεν, καὶ τότε οὐκ ὀρθῶς καὶ ἀν εἶναι τὸ φωνήεν τοῦ προφέρεται ὡς ἀνωτέρω: guirlande στέφανος, guérir θεραπεύω· ὅμως λέξεις τὸ u προφέρεται μετὰ τὴν ἰδιόζουσαν αὐτῷ φωνήν· αἰόλη, καὶ εἰς τινὰς ἄλλας ὡς ou, lingual γλωσσικός.
2. ὡς τὸ j πρὸ τῶν φωνηέντων e, i, y.
3. ὡς κ ἐν τέλει λέξεως, ὅταν συνεχωνῇται du sang· hui θρώσκον αἷμα, long· hiver μακρὸς χειμῶν.
- H, h — 1. ἐντέλει ἀφώνον, ἔξ ὧ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.
2. προσθεταί· δασυτητά τινὰ εἰς τὸ ἐπιτασσόμενον φωνήεν λέγεται h: haou.
I, i — 1. ὡς i.
2. ὡς e πρὸ τῶν ἐπιβρίων n καὶ m: indépendance ἀνεξαρτησία, portun ὀχληρός.
- J, j — 1. ὡς ἡχός· του δὲν ὄντος νὰ παρασταθῇ ἑλληνιστί.
- K, k — 1. ὡς κ.
- L, l — 1. ὡς λ.
2. ὡς τὸ λ. τῆς λέξεως λίστης εἶνε μόνον, εἶτε διπλόν, μόνον τοῦ ai, ci, oui, oui, travail ἔργασία, soleil ἥλιος, feuille φύλλον, orgueil ὑπερηφάνεια, oeil ὀφθαλμός, le bâtarde. Τὸ l δὲν προφέρεται καθόλου καὶ χορηγεῖται ὀδράνη τὸ l. — Ὅτε προφέρεται πολλάκις τὸ διπλόν ll καὶ i εἰς ἄλλας ἢ τὰς ἀνωτέρω συλλαβὰς: fille θυγάτηρ, famille οἶκος καὶ τὸ l εἰς τὰς λέξεις mil κίχρος. Ἐν μέσῳ τῆς λέξεως ὅμως ἀρχῇ πρὸ ἐνός l ἢ καὶ ἐνίοτε πρὸ δύο τὸ e καὶ τὸ πρὸ αὐτοῦ διατηροῦνται τὴν φυσικὴν προσηρᾶν των, καθὼς illustre διάδοχος, κλισμένος, l'oiseau εἶδος αἰετός.
3. τὰ δύο ll προφέρονται ἑκαστον διακεκριμένως καὶ ἑμαρτηνὸς λέξεις: illégal παράνομος, belliqueux μάχημος.
- M, m — 1. ὡς μ, εἶτε μόνον, εἶτε διπλόν· matin πρωΐ, communiqué κοινωνία.
2. ἑμαρτηνὸς ὅταν ᾖ διπλόν, εἶς τινὰς λέξεις: immense ἀμέτρητος, incommensurable ἀμέτρητος.
3. ὡς ἐπιβρίων n πρὸ τῶν συμφώνων b, p καὶ ἐν τέλει τινῶν emporter παραφέρειν, embrasement ἑμαρτημός, Adam Ἀδάμ, le N, n — 1. ὡς ν, πρὸ φωνηέντος, εἶτε μόνον εἶτε διπλόν· deviner εὐνοῦναι τιμῇ, ils viennent ἔρχονται.

2. Εμφατικῶς εἰς τινὰς λέξεις, ὅταν ᾖ διπλοῦν, καὶ τότε τὸ προ-
τασσόμενον εἰς προφέρεται ὡς α' innocent δῶτος, ennoblir ἐξευγενίζω,
ennuyer ἐνοχλῶ.

3. ἐπιβρίνως πρὸ συμφώνου καὶ ἐν τέλει τῶν λέξεων' endormir κοιμί-
ζω, enfiu τέλος πάντων, πλην τῶν λέξεων hymen γάμος, examen ἐξέ-
τασις, ὅπου ἡ προφορά τοῦ u διαφέρειται εἰς τὸν ἐνικόν, καὶ τῶν λέξεων
abdomen γαστήρ, gramen ἄγρωσις κ.τ.λ. ὅπου προφέρεται ὡς v καθαρὸν.

O, o — 1. ὡς οὐ μὲν βραχύ, ὅτε δὲ μακρόν.

P, p, — 1. ὡς π.

Q, q — 1. ὡς κ' κοῦ ἀλέκτωρ. Τὸ q ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ λέξεως συνοδεύε-
ται πάντοτε ὑπὸ τοῦ u, τὸ ὅποτον μένει συνήθως ἄφωνον, équinoque ἀμ-
φιβόλος· προφέρεται δ' εἰς τινὰς λέξεις ὡς ou quatreu τετραφώνια, qua-
truple τετραπλούς, καὶ εἰς τινὰς ἄλλας κατὰ τὴν πρώτην τοῦ προφορᾶν,
ἣτις παριστάνεται κατωτέρω· quiral κουρίνιος, équestre ἐπιππος (ἐπὶ
ἀγαλμάτων).

R, r — 1. ὡς ρ.

2. ἐντονώτερον, ὅταν ᾖ διπλοῦν· horreur φόρη, irrévocable ἀμει-
τέκλητος.

S, s — 1. ὡς s· système σύστημα, persister ἐπιμένω.

2. ὡς ζ μεταξὺ δύο φωνηέντων· maison οἰκία, πλην τῶν λέξεων anti-
social ἀντικοινωνικός, contresigner πρὸς υπογράφω, vraisemblance πι-
θανότης κ.τ.λ. Ως ζ δὲ προφέρεται καὶ εἰς τὰς λέξεις Alsace Ἀλοάκη, As-
drubal Ἀσδρουδάς, balsamique βαλσαμικός, transaction συναλλαγή κ.τ.λ.

T, t — 1. ὡς τ.

2. ὡς σ πρὸ τοῦ i, ὅταν ἔπηται ἕτερον φωνήεν· national θθνικός, iner-
tie ἀδράνεια, ὡς τ ὅμως ὅταν πρὸ αἰτιοῦ ὑπάρχη s ἢ x· gestion διαχειρί-
σις, mexlion μίγμα· καὶ ἐπὶ τῶν nous θίους εἴμεθα, vous εἴεθε εἰσθε, amitié
φιλία κτλ.

U, u — 1. ὡς παρὰ τοῖς νῦν Ἀθηναῖοις· ὁ u ἐν τῇ λέξει ἄχυρα.

2. ὡς ο εἰς τὰς λατινικὰς λέξεις εἰς um· Te Deum δοξολογία.

3. ὡς ou πρὸ ἐπιβρίνου m καὶ n· humble ταπεινός, un εἰς, importun
δοληρός.

V, v — 1. ὡς β.

ΣΗΜ. Τὸ διπλοῦν W ἀπαντᾷται μόνον εἰς ἕνα λέξεις καὶ προφέρεται
ὅτε μὲν ὡς ἀπλοῦν v, ὅτε δὲ καὶ ἄλλως· Washington, Whist (ουίστ),
Newton (Νιούτον), Low (Λο), Law (Λας).

X, x — 1. ὡς ξ· expliquer ἐξηγῶ, excès ὑπερβολή, Alexandre Ἀλέξανδρος.

2. ὡς gz εἰς τὰς ἀπὸ ex ἀρχομένης λέξεις, ἐὰν ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετὰ
τὸ x φωνήεν. ἐξ ἐν ἀρχῇ κυρίων ὀνομάτων, Xavier· Χαντίππε, exagérer
μεγαλύνω, exemple παράδειγμα.

3. ὡς σ, εἰς τινὰς λέξεις· Auxerre soixante ἐξήκοντα, six ἑξ, dix δέκα.

4. ὡς ζ ἐν τῇ συνόψει six hommes.

Y, y — 1. ὡς i· hypothèse ὑπόθεσις.

2. ἀναλύεται εἰς δύο i ὅταν προηγῇται φωνήεν, καὶ προφέρεται ἀνέ-
λογως· royal βασιλικός, payer πληρώνω, pays τόπος.

Z, z — 1. ὡς ζ.

2. ὡς σ ἐν τέλει κυρίων ὀνομάτων· Suez, Rhodéz, Metz (μέζ).

β'. Συνθέτων φωνηέντων καὶ διφθόγγων.

αι προφέρεται 1. ὡς é· gai παιδρός.

2. ὡς è ἐν τέλει λέξεως, ἐὰν ἔπεται τὸ ληκτικόν ε ἢ ἡ κατέληξις ent
τοῦ πληθυντικοῦ τῶν ῥημάτων ἢ ὁ τῶν ληκτικῶν συμφώνων t, s· laie
ὅς, ils voulaient ἤθελον, fait γενόμενος, j'ai mais ἡγάπων.

3. ὡς eu ἡμίφωνον εἰς τὴν πρώτην συλλαβὴν τῶν ἐξῆς προσώπων, τοῦ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ρήματος faire nous faisons, je faisais καὶ εἰς τὰ λοιπὰ πρόσωπα παρατατικού.

4. ὡς α εἰς τὴν λέξιν douairière ἐπίκληρος.

ΣΗΜ. Τὸ α καὶ τὸ ι, ὡς ἤδη εἶδομεν, δὲν ἀποτελοῦσι πάντοτε δίφθογον πρὸ τοῦ l, καὶ τότε τὸ ι χρησιμεύει μόνον ἵνα κατασταίνῃ ὡς τὸ l, τὸ δὲ α προφέρεται α' faillir ἀμαρτάνω.

ω — 1. ὡς é' Égipan Αἰγίπαν, Égion Αἰγίον.

ω — 1. ὡς é' OÉta Οἴτη, OÉdipe Οἰδίπους.

2. ὡς eu, ὅταν ἐπηται τὸ il' oil ὀφθαλμός· διότι τὸ l χρησιμεύει ταῦθα μόνον ἵνα ὑγραίνῃ τὸ l.

au, eau — ὡς ó' landau δίφρος, chapeau πῖλος.

ei — ὡς é' peinture ζωγραφία.

eu — ἡ προφορά του δὲν δύναται νὰ παρασταθῇ ἐλληνιστί· καθ' ὅλον δὲ ῥήμα avoir προφέρεται ὡς u.

œu — ὡς eu· œuvre ἔργον.

ou — ὡς o u· chou κρέμμυθ.

oi — ὡς oua· voile ἱστίον.

γ'. Συμπλεγμάτων φωνηέντων.

ao προφέρεται 1. ὡς α εἰς τὰς λέξεις raon νεδρός, Laon.

2. ὡς o εἰς τὰς λέξεις laon οἶστρος, Saône Ἄραρος (ποταμός).

oa — ὡς o εἰς τὴν λέξιν loast πρόποσις.

aon — ὡς ou εἰς τὰς λέξεις aout ἀβγουστός, aúteron θερσιτής.

δ'. Συμπλεγμάτων συμφώνων.

ch προφέρεται 1. ὡς παρὰ τοῖς γυν Ἐθνηαῖοι καὶ τότε Κυπρίαι τὸ σ εἰς σκύλος· chercher ζητῶ.

2. ὡς κ πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ τῶν φων. α, ο, u εἰς τὰς λέξεις ἐκ τῆς ἐλληνικῆς προσερχομένας, καὶ ἐν τέλει λέξεως· almanach ἡμελόγιον, christianisme χριστιανισμός, catéchumene κατηχοούμενος, ch χάος, écho ἤχῳ.

Πρὸ τῶν φωνηέντων e, i, y προφέρεται ὅτι μὲν κατὰ τὴν πρώτην τ φοράν· Achéron, Michel, Chimène, Achille, chimie χημεία, archipresby ἀρχιεπισκόπος, ὅτε δὲ κατὰ τὴν δευτέραν· chersonèse χειρσόννησος, estre ὀρχήστρα, Michel-Ange Μιχαήλ Ἀγγέλος, Archiépiscopat ἀρχιεπισκοπία.

gu — 1. ὡς τὸ ν τῆς λέξεως νιός· rûpugnanee ἀντιπάθεια.

2. ἕκαστον τῶν ψηφίων τούτων προφέρεται χωριστὰ εἰς τὰς λέξεις gnostic διάγνωσις, inepugnable ἀπόρητος, stagnation στάσις, igné ρινός, progné πρόκνη, κτλ.

rh — ὡς ρ· rhótorique ῥητορική.

qh, sch ὡς ch· shelling σελίνιον.

th — ὡς τ· théâtre θέατρον.

Ε'. Αλφαικῶν φωνηέντων καὶ συμφώνων.

+ Ἄπαντα τὰ αλφαικὰ φωνήεντα προφέρονται πλὴν τοῦ e, εἴτε μόνου, εἴτε οδευομένου ὑπὸ τοῦ s εἰς λέξεις συγκαίμασας ἐκ πλειοτέρων τῶν τριῶν γμάτων ἢ ὑπὸ τῶν ni, ὅταν ἀποτελῇ μετ' αὐτῶν κατάληξιν τοῦ πληθύνων ῥημάτων il aime ἀγαπᾷ, les hommes οἱ ἄνθρωποι, ils aiment ἀγαπᾷ.

Ἐπὶ δὲ τῶν συμφώνων ἐφαρμόζονται οἱ ἐπόμενοι κανόνες.

b προφέρεται πλὴν εἰς τὴν λέξιν plomb μόλυθος.

c προφέρεται συνήθως, ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις blanc θρανίον, blanc λευκός,

στέλεχος, clore κληρικός, estomac στόμαχος, tabac καπνός κτλ. δὲν προφέρεται.

d προφέρεται μόνον εἰς τὴν λέξιν sud μεσθέρια, καὶ ἐπὶ τῶν ξενικῶν λέξεων éthod ἐθαύδ, talmud ταλμούθ, Bagdad, David, Cid κ.τ.λ.

f προφέρεται πλὴν εἰς τὰς λέξεις bœuf-gras παχὺς βοῦς bœuf-salé ταραχουμένον βρώδιον, cerf ἔλαφος, cerf-volant ἀετός, chef-d'œuvre ἀριστοῦργημα, chef κλέις, œuf dur πηκτὸν ὠόν, nerf de bœuf βούνηυρον, καὶ ἐπὶ τῶν πληθυντικῶν œufs, bœufs, nerfs.

g προφέρεται μόνον εἰς τὰς λέξεις joug ζυγός, zigzag ἐλιγμοί, grog (εἶδος ποτοῦ).

l προφέρεται πλὴν εἰς τὰς λέξεις lush πυροβόλον, gril ἑσχαρά, nombril ὀμφαλός, outil ἔργαλειον, fils (φίς) υἱός, pouls (ποῦ) σφίγμός, soûl κατάκορος, émeril σμόρις, gentil χαρίεις, καὶ εἰς τινὰς ἄλλας.

m προφέρεται πάντοτε

n

p δὲν προφέρεται εἴτε μόνον εἴτε μετ' ἄλλου συμφώνου trop λίαν, prompt ταχύς, οὔτε ὅταν ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχῇται ἀπὸ φωνήεντος· loup αἰσῆς λύκος πειναλὴς, πλὴν εἰς τὰς λέξεις car ἀκρωτήριο, saleté σαλέτιον, καὶ εἰς τινὰ κύρια ὀνόματα. Εἰς τὰς λέξεις trop λίαν, beaucoup πολύ, προφέρεται πρὸ φωνήεντος· il a beaucoup étudié ἐσπούδασε πολύ, il a trop étudié ἐσπούδασε παραπολύ.

q προφέρεται: coq ἀλέκτωρ, cœq πέντε, πλὴν ἐπὶ τοῦ coq d'Inde.

r προφέρεται α. εἰς τὰ μονοσύλλαβα πάντοτε· mer θάλασσα, ser σίδηρος, cher ἀκριβός.

— β'. εἰς τὰς πολυσύλλαβους, ὅταν ῥῃ πρὸ αὐτοῦ ἄλλο φωνήεν ἢ ο· finir τελειόνω, recevoir λαμβάνω, καὶ εἰς τινὰς πολυσύλλαβους εἰς er· enfer ἄδης, cancer καρκίνος, hiver χειμῶν, κτλ. μένει δ' ἄφωνον ἐπὶ τῶν Monsieur (meussieu) καὶ Messieurs.

s προφέρεται ἐπὶ τῶν λέξεων atlas ἄτλας, blocus ἀποκλεισμός, cens ἀπογραφὴ, iris ἱρίς, jadis πάλαι ποτέ, laps διάστημα χρόνου, lis κρίνος, ours, ἄρκτος mais ἀραβόσκτος, médis ἀρσιγενής, prospectus πρόγραμμα, relaps παλιμπουής, fils υἱός, moeurs ἥθη, oasis ὄασις, κ.τ.λ. καὶ ἐπὶ τῶν ξενικῶν λέξεων Ὡστόσοις ἐπὶ τοῦ le Christ δὲν προφέρεται ὅμως ἐπὶ τοῦ Jésus-Christ ἐπὶ δὲ τοῦ Ious προφέρεται, ὅταν τοῦτο ἐμφερέται ὡς ἀντωνυμία.

t προφέρεται μόνον ἐπὶ τινῶν λέξεων, ὡς· abject ἀγενής, abrupt ἀπότομος, brut ἀκατέργαστος, correst δοθός, contact ἐπαφή, désoit ἐλλειμμα, dot προίξ, est ἀνατολή, exact ἀκριβής, fat αὐτίρεσχος, infect δυσώδης, intact ἀνέπαφος, lest ἔρμα, luth χέλυς, net καθαρός, ouest δύσις, préférit πρὺψηγμένος, rari ἀπαγή, rit τελετουργία, strict αὐστηρός, tact ἀφή, toast πρόποισις κ.τ.λ.

x προφέρεται μόνον εἰς τὰς λέξεις six, dix, ὡς σ, εἰς τὰς ξενικὰς λέξεις καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον préfix ὠρισμένος, ὡς ξ.

z προφέρεται μόνον εἰς τινὰ κύρια ὀνόματα.

ζ. Περὶ τῶν μὴ προφερομένων ἐν μέσῳ λέξεως ψηφίων.

a δὲν προφέρεται εἰς τὰς λέξεις· paiement πληρωμή, dévouement ἀφοσίωσις, Jean Ἰωάννης, geûlier διανομήλας.

g — — — sangsue βδέλλα, Magdelaine Μαγδαληνή, κτλ.

th — — — asthme ἄσθμα, isthme ἰσθμός.

m — — — condamner καταδικάζω, autisme εθινοδωρον.

p — — — baptême βάπτισμα, baptiser βαπτίζω, κ.τ.λ.

t — — — Montréal, Montfort, κ.τ.λ.

u καὶ i δὲν προφέρονται εἰς τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ἀναφέρονται ἀνωτέρω.

Ζ. Περὶ συνεκφωνήσεως τοῦ ληκτικοῦ συμφώνου.

Τὸ ληκτικὸν συμφώνον, ὡς εἴρηται μένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄφωνον· ὅταν

ὁ φωνήεντος ξέντος κτλ. εἰς ἡρώδικα βέλους

ὅμως ἡ ἐπομένη λέξις ἀρχεται ἀπὸ φωνήεντος καὶ συνδέεται στενῶς διὰ τὴν οἰσιν μετὰ τῆς προηγουμένης, τὸ ληκτικὸν σύμφωνον συνήθως προφέρειται ἐννοούμενον μετὰ τοῦ ἀρκτικοῦ φωνήεντος τῆς ἐπομένης λέξεως· les grains *αἱ κόκκοι* τὰ μεγάλα ζῶα (πρόφερε λέγειν ἀνιμὸν).

Τὸ b δὲν συνδέεται.

Τὸ d προφέρεται ὡς t, ὡς ἤδη εἶπομεν· πολλάκις ὅμως ἀποσιωπᾶται, καὶ κυρίως ὅταν ἔχῃ r πρὸ αὐτοῦ· il mord à la jambe, δάκνει εἰς τὴν κνήμην· il coud habilement ῥάπτει ἐπιτελεστικῶς· le chaud et le froid, ὁ καὶ ὁ ψυχρὸς· un plafond élevé στέγη ὑψηλή.

Τὸ ληκτικὸν m ἐπιβρίνως προφερόμενον δὲν ἐνοῦται μετὰ τοῦ ἐπομένου φωνήεντος.

Τὸ n ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων πρὸ τῶν οὐσιαστικῶν ἐνοῦται καὶ τότε ἀποβάλλει τὸν ἐπιβρίνον ἥδὼν του· vilain animal ἀχρεῖον ζῶον, un oiseau piteux τι, ἐπὶ τοῦ ἐπιβρίματος bien πρὸ τῆς προσδιοριζομένης λέξεως καὶ τῶν μορφῶν, son, on, en.

Τὸ p συνήθως ἀποσιωπᾶται.

Τὸ r ἐπὶ τινῶν ἐπιθέτων, ἂν καὶ ἦναι φύσει ἄφωνον συνεκφωνεῖται μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· le premier homme ὁ πρῶτος ἄνθρωπος.

Τὸ s προφέρεται συνήθως ὡς z· les hommes.

Τὸ t προφέρεται συνήθως, πλὴν ἐπὶ τοῦ συνδέσμου et, ἐπὶ τῆς καταλήξεως rt, ή rd· il part après demain, ἀναχωρεῖ μεθαύριον· ils se vouent à Dieu ἀφοσιούνται εἰς τὸν Θεόν.

Τὸ x προφέρεται συνήθως ὡς z· heureux enfant εὐτυχὲς παιδίον.

Τὸ z — — — venez avec moi ἔλθε μετ' ἐμοῦ.

3. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

1. Τὰ μέρη τοῦ λόγου (les parties du discours) ἐν τῇ γαλλικῇ εἶναι ὡς καὶ ἐν τῇ ἐλληνικῇ δέκα ἀρθρον (article), ὄνομα οὐσιαστικόν (substantif), ὄνομα ἐπίθετον (adjectif), ἀντωνυμ (pronom), ῥῆμα (verbe), μετοχή (participle), πρόθεσις (préposition), ἐπιρρήμα (adverbe), σύνδεσμος (conjunction), καὶ ἐμφώνημα (interjection). Τούτων τὰ ἐξ πρῶτα εἶναι κλινόμενα (variables), τὰ δὲ λοιπὰ ἀκλιτα (invariables).

2. Τὰ γένη ἐν τῇ γαλλικῇ γραμματικῇ εἶναι δύο, ἀρσενικόν (masculin) καὶ θηλυκόν (feminin)· διασώζονται ὅμως ἕκαστος τοῦ οὐδέτερου γένους εἰς τὰς ἀντωνυμίας.

3. Τὰ οὐδέτερα τῆς ἐλληνικῆς εἶναι ἅλλα μὲν ἀρσενικά, ἅλλα δὲ θηλυκά ἐν τῇ γαλλικῇ. Καὶ ὅλα δὲ τὰ ἀρσενικά ἢ θηλυκὰ δὲν εἶναι τοιαῦτα ἐν τῇ γαλλικῇ, διότι πολλὰ ἀρσενικά ἐν ἐλληνικῇ εἶναι θηλυκὰ ἐν τῇ γαλλικῇ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

4. Οἱ ἀριθμοὶ (nombres) εἶναι δύο, ἐνικός (singulier) καὶ πλὴθυντικός (pluriel).

5. Πτώσεις (cas), δηλαδὴ μεταβολαὶ τῆς ληγούσης τῶν πτωτικῶν δὲν ὑπάρχουσιν ὡς ἐν τῇ ἐλληνικῇ· ἀλλ' ἡ μὲν αἰτιατική (accusatif) καὶ ἡ κλητική (vocatif) τῆς Ἑλληνικῆς διακρίνονται τῆς ὀνομαστικῆς ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου ἢ ἐκ τῆς

νοίας, ἡ δὲ γενική (génitif) καὶ δοτική (datif) δηλοῦνται διὰ προθέσεων, ὡς καὶ ἡ λατινικὴ ἀφαιρετικὴ (ablatif).

6. Ἡ γενική καὶ ἀφαιρετικὴ δηλοῦται προτασσομένης τῆς προθέσεως *de* (ἀπό), ἡ δὲ δοτικὴ διὰ τῆς προθέσεως *à* (εἰς). Ἐν τούτοις αἱ προθέσεις αὗται ἔχουσι καὶ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν σημασίας, ἀναλόγως τῆς ἐννοίας τοῦ λόγου.

7. Ἡ πρόθεσις *de* πρὸ φωνηέντος ἐκθλίβεται, καὶ τιθεμένης ἀποστροφῆς γίνεται *d'*.

4. ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΟΥ.

1. Διακρίνονται παρὰ τοῖς Γάλλοις τριῶν εἰδῶν ἄρθρα τὸ ὀριστικὸν (defini), τὸ μεριστικὸν (partitif) καὶ τὸ ἀόριστον (indefini).

Α'. Ὀριστικὸν ἄρθρον.

α. Τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον εἶνε ἀρσενικὸν *le* (ὁ), θηλυκὸν *la* (ἡ)· πληθυντικὸς δ' ἐκατέρων τῶν γενῶν *les* (οἱ, αἱ).

β. Προτασσομένης τῆς προθέσεως *de* πρὸς δῆλωσιν τῆς γενικῆς ἢ ἄλλης οἰασθῆποτε σχέσεως ἢ σημασίας, πρὸ συμφώνου ἢ *h* δασέος, συνακρεῖται τὸ *de le* εἰς *du* καὶ τὸ *de les* εἰς *des*.

γ. Προτασσομένης τῆς προθέσεως *à*, πρὸς δῆλωσιν τῆς δοτικῆς ἢ ἄλλης τινὸς σχέσεως ἢ σημασίας, πρὸ συμφώνου ἢ *h* δασέος, συνακρεῖται τὸ *à le* εἰς *au*, καὶ τὸ *à les* εἰς *aux*.

δ. Τὸ *le* καὶ *la* πρὸ φωνηέντος ἢ πρὸ *h* ἀφώνου ἐκθλίβονται, καὶ τιθεμένης ἀποστροφῆς γίνονται *l'*.

Τὸ ἄρθρον *l'* λέγεται ἄρθρον ἐκτεθλιμμένον (élidé), οἱ δὲ συνδυασμοὶ *du*, *au*, *des*, *aux* λέγονται ἄρθρα συνηρημένα (contractés).

Β'. Μεριστικὸν ἄρθρον.

α. Ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ πρὸς δῆλωσιν μέρους εἰς ἀόριστον ἔννοιαν διατηρεῖται τὸ ἄρθρον εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν καὶ προτάσσεται ἡ πρόθεσις *de*, καθὼς εἰς τὴν γενικήν.

β. Τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, ἔχον πρὸς αὐτοῦ τὴν πρόθεσιν *de* εἰς ἔννοιαν ὀνομαστικῆς ἢ αἰτιατικῆς, ὀνομάζεται, μεριστικόν, καὶ εἶνε ἐν μὲν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ πρὸ συμφώνου καὶ *h* δασέος, *du*, καὶ πρὸ φωνηέντος ἢ *h* ψιλοῦ *de l'*, ἐν δὲ τῷ πληθυντικῷ πάντοτε πρὸ φωνηέντος καὶ πρὸ συμφώνου *des*.

Γ'. Ἀόριστον ἄρθρον.

α. Ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ πρὸς δῆλωσιν ἀτόμου ἢ μονάδος ἀόριστον ἔννοιαν λαμβάνει θέσιν ἄρθρου τὸ ἀριθμητικὸν ἐπίθε *un* (εἷς), τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν εἶνε *une* (μία).

β'. Όταν τὸ *un* καὶ *une* δὲν τίθενται πρὸς ἀρίθμῳ, μόνον πρὸς δῆλωσιν ἀοριστίας, λέγεται ἄρθρον ἀόριστον. σχηματισμὸς αὐτοῦ ἐν τῷ πληθυντικῷ εἶνε καθὼς τοῦ *μ* κοῦ ἄρθρου, δηλαδὴ *des*

5. ΚΛΙΣΙΣ.

1. Τὰ γαλλικὰ ὀνόματα κλίνονται ἀνδρῶς, ὀριστικῶς στικῶς καὶ ἀοριστῶς, ὡς ἐξῆς.

Α'. Ἀνδρῶς.

Dieu = Θεός, γεν. *de Dieu*, δοτ. *à Dieu*, αἰτ. *Dieu*, *Dieu* Θεὸς ἢ καὶ ὁ *Dieu* ὁ Θεός.

Ἐν. ὄν. *Hélène* = Ἑλένη, γεν. *d' Hélène*, δοτ. *à Hélène*, *Hélène*, κλητ. *Hélène*, ἢ καὶ ἐνίοτε ὁ *Hélène*.

Β'. Ὀριστικῶς.

α'. Ἀρσενικὸν πρὸ συμφώνου ἢ *h* δασέος.

Ἐν. ὄν. *le paradis* = ὁ παράδεισος, γεν. *du paradis* ὁ *paradis*, αἰτ. *le paradis*, κλητ. *paradis* ἢ καὶ ὁ *paradis*.

Πληθ. ὄν. *les paradis*, γεν. *des paradis*, δοτ. *aux paradis*, αἰτ. *les paradis*, κλητ. *paradis* ἢ καὶ ὁ *paradis*.

Ἐν. ὄν. *le héros* ὁ ἥρως, γεν. *du héros*, κτλ.

Πληθ. ὄν. *les héros*, γεν. *des héros* κτλ.

β'. Ἀρσενικὸν πρὸ φωνήεντος ἢ *h* ψιλοῦ.

Ἐν. ὄν. *l' époux* ὁ σύζυγος, γεν. *de l' époux*, δοτ. *à l' époux*, αἰτ. *l' époux*, κλητ. *époux* ἢ καὶ ὁ *époux*.

Πληθ. *les époux*, γεν. *des époux*, δοτ. *aux époux*, αἰτ. *les époux*, κλητ. *époux*, ἢ καὶ ὁ *époux*.

Ἐν. ὄν. *l' homme* ὁ ἄνθρωπος, γεν. *de l' homme* κτλ.

Πληθ. ὄν. *les hommes* οἱ ἄνθρωποι, γεν. *des hommes* κτλ.

γ'. Θηλυκὸν πρὸ συμφώνου ἢ *h* δασέος.

Ἐν. ὄν. *la mère* ἡ μήτηρ, γεν. *de la mère*, δοτ. *à la mère*, αἰτ. *la mère*, κλητ. *mère* ἢ καὶ ὁ *mère*.

Πληθ. ὄν. *les mères*, γεν. *des mères*, δοτ. *aux mères*, αἰτ. *les mères*, κλητ. *mères* ἢ καὶ ὁ *mères*.

Ἐν. ὄν. *la haie* ὁ φραγμός, γεν. *de la haie* κτλ.

Πληθ. ὄν. *les haies*, γεν. *des haies* κτλ.

δ'. Θηλυκὸν πρὸ φωνήεντος ἢ *h* ψιλοῦ.

Ἐν. ὄν. *l' amitié* ἡ φιλία, γεν. *de l' amitié*, δοτ. *à l' amitié*, αἰτ. *l' amitié*, κλητ. *amitié* ἢ καὶ ὁ *amitié*.

Πληθ. ὄν. les amitiés, γεν. des amitiés, δοτ. aux amitiés, αἰτ. les amitiés, κλητ. ἡ καὶ ὁ amitiés.

L' heureuse ἡ εὐτυχής, γεν. de l' heureuse, κτλ.

Πληθ. ὄν. les heureuses, γεν. des heureuses, κτλ.

Γ'. Μεριστικῶς.

Παρατήρ. Ἐν τῇ μεριστικῇ κλίσει, ἡ γενικὴ πρὸς διάκρισιν ἀποβάλλει τὸ ὀριστικὸν ἄρθρον, καὶ οὕτω δὲν συγχέεται αὕτη μετὰ τῆς ὀνομαστικῆς καὶ αἰτιατικῆς. Ἀλλ' ὁμῶς συγχέεται πάντοτε ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αἰτιατικὴ τῆς μεριστικῆς κλίσεως μετὰ τῆς ὀριστικῆς γενικῆς, ἡ κλίσις δὲ αὕτη καθὼς καὶ ἡ ἀόριστος δὲν ἔχει κλητικὴν.

Α'. Ἀρσενικὸν πρὸ συμφώνου ἢ h δασέος.

Ἐν. ὄν. du papier χαρτίον, γεν. de papier χαρτίου, δοτ. à du papier χαρτίῳ, αἰτ. du papier χαρτίον.

Πληθ. ὄν. des papiers, γεν. de papiers, δοτ. à des papiers, αἰτ. des papiers χαρτία.

Ἐν. ὄν. du houblon βρυωνία, γεν. de houblon κλ.

Πληθ. ὄν. des houblons, γεν. de houblons, κλ.

Β'. Ἀρσενικὸν πρὸ φωνήεντος ἢ h ψιλοῦ.

Ἐν. ὄν. de l' amusement διασκέδασις, γεν. d' amusement, δοτ. à de l' amusement, αἰτ. de l' amusement.

Πληθ. ὄν. des amusements, γεν. d' amusements δοτ. à des amusements αἰτ. des amusements.

Ἐν. ὄν. de l' honneur = τιμή, γεν. d' honneur, κτλ.

Πληθ. ὄν. les honneurs, γεν. d' honneurs, κλ.

Γ'. Θηλυκὸν πρὸ συμφώνου ἢ h δασέος.

Ἐν. ὄν. de la viande κρέας, γεν. de viande, δοτ. à de la viande, αἰτ. da le viande.

Πληθ. ὄν. des viandes, γεν. de viandes, δοτ. à des viandes, αἰτ. des viandes.

Ἐν. ὄν. De la hardiesse ἡ τόλμη, γεν. de hardiesse κτλ.

Πληθ. ὄν. des hardiesses, γεν. de hardiesses.

Δ'. Θηλυκὸν πρὸ φωνήεντος ἢ h ψιλοῦ.

Ἐν. ὄν. de l' eau ὕδωρ, γεν. d'eau ὕδατι, δοτ. à de l' eau ὕδατος, αἰτ. de l' eau ὕδωρ.

Πληθ. ὄν. des eaux ὕδατα, γεν. d' eaux ὑδάτων, δοτ. à des eaux ὑδασι, αἰτ. des eaux ὑδατι.

Ἐν. ὄν. de l' humeur χυμός, γεν. d' humeur χυμοῦ, κτλ.

Πληθ. ὄν. des humeurs, γεν. d' humeurs.

ΣΗΜ. α. Καὶ ἡ ὀνομαστικὴ καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἐκφέρονται ἀπλῶς διὰ τῆς προθέσεως de ἄνευ ὀριστικοῦ ἄρθρου, ἔαν προηγήται ἐπίθετον τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἔαν ἡ πρόθεσις εἴνε εἰς ἔννοιαν ἀρνητικὴν ὥστε τότε ἐν τῇ μεριστικῇ κλίσει συγχέονται ἡ ὀνομαστικὴ καὶ ἡ αἰτιατικὴ μετὰ τῆς γενικῆς, καθὼς de vous pain σημαίνει κατὰ τὴν περίστασιν καλὸς ἄρτος, καλὸν ἄρτον καὶ καλοῦ ἄρτου.

ΣΗΜ. β. Ἐκτὸς τῆς περιστάσεως ταύτης, ἡ ὀνομαστικὴ καὶ ἡ αἰτιατικὴ τοῦ μεριστικοῦ ἄρθρου ὁμοιάζει πάντοτε μετὰ τῆς γενικῆς τοῦ ὀριστικοῦ, καθὼς du pain, τὸ ὅποιον δύναται νὰ σημαίῃ ἄρτος, ἄρτον καὶ τοῦ ἄρτου.

ΣΗΜ. γ. Εἰς ἀπάσας τὰς σημασίας τῆς ἡ πρόθεσις de φαίνεται ὡς ἀποτελοῦσα ἀπλῶς γενικὴν μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὸ ὅποιον συνοδεύει, ὡς du pain, τὸ ὅποιον σημαίνει καὶ τοῦ ἄρτου καὶ ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ περὶ τοῦ ἄρτου, κτλ. de pain ἄρτου ἀπὸ ἄρτον, περὶ ἄρτον, κλ.

Δ'. Ἀορίστως.

α. Ἀρσεϊκόν.

Ἐν. un livre βιβλίον, γεν. d' un livre, δοτ. à un livre, αἰτ. un livre.

Πληθ. ὄν. des livres, γεν. de livres, δοτ. à des livres, αἰτ. des livres.

Ἐν. ὄν. une femme ἡ γυνή, γεν. d' une femme, δοτ. à une femme, αἰτ. une femme.

Πληθ. ὄν. des femmes, γεν. de femmes, δοτ. à des femmes, αἰτ. des femmes.

Ἐν. ὄν. un héros ἥρως, γεν. d' un héros κλ.

Πληθ. ὄν. des héros, γεν. des héros κτλ.

Ἐν. ὄν. une héroïne ἥρωίς, γεν. d' une héroïne κτλ.

Πληθ. ὄν. des héroïnes, γεν. d' héroïnes κλ.

Ἐν. ὄν. un arbre δένδρον, γεν. d' un arbre, κτλ.

Πληθ. ὄν. des arbres, γεν. d' arbres κτλ.

Ἐν. ὄν. une arithmétique ἀριθμητικὴ, d' une arithmétique, κτλ.

Πληθ. ὄν. des arithmétiques, γεν. d' arithmétiques κτλ.

ΣΗΜ. Εἰς ἀρνητικὰς προτάσεις ἀντὶ τοῦ un, une τίθεται συνήθως ἡ πρόθεσις de εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν, ὡς je n' ai pas de grammairer δὲν ἔχω γραμματικὴν, il n' y a pas de maison δὲν ὑπάρχει οἰκία.

Πολλάκις συναλλάσσεται τὸ ἀόριστον μετὰ τοῦ μεριστικοῦ ἄρθρου ἀνολόγως τῆς ἐννοίας, καθὼς j' ai un boeuf ἔχω βοῦν, δηλαδὴ ἓνα βοῦν, j' ai du boeuf ἔχω βοῦν, δηλαδὴ μέρος ἤτοι κρέας βοός.

6. ΠΕΡΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΥ.

1. Περὶ γένους τῶν οὐσιαστικῶν.

1. Διὰ τῆς πείρας μόνον δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν ἀσφαλῶς τὸ γένος τῶν πλείστων οὐσιαστικῶν· τὸν δὲ λόγον δὲν δύναται τις πάντοτε νὰ ἀνεύρῃ τῆς τοιαύτης διαφορᾶς οὔτε εἰς τὴν σημασίαν οὔτε εἰς τὴν μορφήν τῆς λέξεως. Ἐν γένει ὁμως

2. Ἀρσενικά εἶνε· 1 τὰ εἰς ἄρρεν γένος ἀνήκοντα· 2 τὰ τῶν μηνῶν, τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους, τῶν ἡμερῶν τοῦ μηνός καὶ τῆς ἐβδόμαδος· 3 τὰ τῶν μετὰλλων· 4 τὰ τῶν δένδρων, πλήν τινων ἐξαίρεσεων· 5 τὰ τῶν ἐπιθέτων καὶ ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ὅταν λαμβάνωνται ἀντὶ οὐσιαστικῶν· 6 τὰ τῶν βασιλειῶν, ἐπικρατειῶν, ἐπαρχιῶν, τὰ μὴ λήγοντα εἰς ε ἄφωνον· 7 ἐν γένει τὰ μὴ λήγοντα εἰς ε ἄφωνον.

3. Θηλυκά δέ· 1 τὰ εἰς θῆλυ γένος ἀνήκοντα· 2 τὰ πλείστα τῶν δηλούντων ἀρετᾶς, κακίας, ποιότητος, πάθη, καὶ ἐν γένει τὰ ἀφηρημένα κ.τ.λ. 3· ἐν γένει τὰ εἰς ε ἄφωνον λήγοντα καὶ μάλιστα ὅταν ἔχωσι πρὸ τοῦ ε ἄλλο φωνῆεν· 4 τὰ εἰς τίς καὶ τὰ πλείστα τῶν τὰ εἰς ἰé, eur, son ἢ zon καὶ ion.

2. Περὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν οὐσιαστικῶν.

1. Τὰ οὐσιαστικά σχηματίζουν τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν διὰ προσλήψεως ἑνός s· ὡς livre βιβλίον, livres βιβλία· maison οἰκία, maisons οἰκίαι.

2. Τὰ εἰς s, x, z λήγοντα μένουσιν εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀμετάβλητα· héros ἥρωες καὶ ἥρωες, éroux σύζυγος καὶ σύζυγοι, nez ῥίς, καὶ ῥίνες.

3. Τὰ εἰς eau, au, eu, προσλαμβάνουσιν x ἀντὶ s, chapeau, πῖλος chapeaux πῖλοι· ἐξαίρεται τὸ landau δίφρος, τὸ ὁποῖον προσλαμβάνει s, landaus.

4. Τὰ εἰς al τρέπουσι τὴν κατὰληξιν ταύτην εἰς aux· cheval ἵππος, chevaux ἵπποι· τινὰ ὁμως προσλαμβάνουσιν s, ὡς τὸ bal χορός, chacal θῶς κ.τ.λ.

5. Τινὰ τῶν εἰς ou, προσλαμβάνουσιν x ἀντὶ s, τινὰ δὲ τῶν εἰς ail, τρέπουσι τὴν κατὰληξιν ταύτην εἰς aux· hibou γλαυξ, hiboux γλαυχες· travail ἐργασία, travaux ἐργασίαι.

6. Ὅλως ἀνώματα εἶναι· ciel οὐρανός, cieux οὐρανοί· aïeul πάππος καὶ ἐν γένει προπάτωρ aïeux προπάτορες· œil ὀφθαλμός, yeux ὀφθαλμοί· ail σκόρδον au/x, καὶ ἐνίοτε ails σκόρδα.

ΣΗΜ. Τὰ τρία πρῶτα ἀνώματα καὶ τὸ οὐσιαστικὸν travail ἔχουσι καὶ ἕτερον ἐνικὸν σχηματιζόμενον διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ s, ἀλλὰ τότε ταῦτα

ἀλλάσσουναι καὶ τὴν σημασίαν· τὸ δὲ αἰνεῖν ἔχει καὶ ὁμαλὸν πληθ. *loue*, ὅταν σημαίνει τοὺς πάππους.

7. ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

1. Περὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιθέτων.

1. Τῶν ἐπιθέτων ὁ πληθυντικός σχηματίζεται ὡς καὶ τῶν οὐσιαστικῶν. Τὸ ἐπίθετον ὅμως *bleu* κυανοῦς προσλαμβάνει *s* ἀντὶ *x*· ὡσαύτως τῶν εἰς *al* πολλὰ προσλαμβάνουσιν *s* ἀντὶ νὰ τρέπωσι τὴν κατάληξιν εἰς *aux*.

2. Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ τῶν ἐπιθέτων.

1. Τὸ θηλυκὸν τῶν ἐπιθέτων σχηματίζεται προσθέσει ἑνὸς *e* ἄφωνου εἰς τὸ ἀρσενικόν, καθὼς *grand* μέγας, *grande* μεγάλη, *gai* φαιδρός, *gaie* φαιδρά.

Ἐξαιροῦνται·

1. Τὰ εἰς *e* ἄφωνον λήγοντα, ἅτινα δὲν προσλαμβάνουσιν ἄλλην κατάληξιν, ὡς *aimable* ἐράσμιος καὶ ἐρασμία *honnête* τίμιος καὶ τιμία.

2. Τὰ εἰς *er*, ἅτινα τονίζουν με βαρεῖαν ταύτην τὴν κατάληξιν καὶ προσλαμβάνουσιν *e* ἄφωνον· *fier* ὑπερήφανος, *fière*, ἡ ὑπερήφανος.

3. Τὰ εἰς *et*, *el*, *eil*, *en*, καὶ τινὰ ἄλλα, ἅτινα διπλασιάζουσι τὸ τελικὸν σύμφωνον καὶ προσλαμβάνουσιν *e* ἄφωνον, ὡς *muet* ἄλαλος, *muette* ἡ ἄλαλος· *maternel* μητρικός, *maternelle* μητρική· *pareil* ὅμοιος *pareille* ὁμοία· *européen* εὐρωπαϊκός, *européenne* εὐρωπαϊκή· πλὴν τινων εἰς *et* τονιζόντων με βαρεῖαν τὴν κατάληξιν ταύτην· οἷον *complet* τέλειος, *complète* τελεία· *secret* μυστικός, *secrète* μυστική.

4. Τὰ εἰς *f* τρέποντα τὸ *f* εἰς *v* καὶ προσλαμβάνοντα *e* ἄφωνον· *vif* ζωνρός, *vive* ζωνρά.

5. Τὰ εἰς *x* καὶ τὰ πλείστα τῶν εἰς *eur* (α) τρέποντα τὸ ληκτικὸν σύμφωνον εἰς *s* καὶ προσλαμβάνοντα *e* ἄφωνον, *heureux* εὐτυχής, *heureuse* εὐτυχής· *parleur* πολύλογος, *parleuse* ἡ πολύλογος.

ΣΗΜ. α. Εὐάριθμά τινα τῶν εἰς *eur* μεταβάλλουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς *eresse*· *vengeur* ἐκδικητής, *vengeresse*· *pêcheur* ἁμαρτωλός, *pêcheresse*· ἄλλα δὲ προσλαμβάνουσι μόνον *e* ἄφωνον· *supérieur* ἀνώτερος, *inférieur* κατώτερος, *meilleur* βελτίων κ.τ.λ.

(α) Ταῦτα τὰ εἰς *eur* προέρχονται ἐξ ἐνεργητικῆς μετοχῆς τροπῇ τῆς καταλήξεως αὐτῆς εἰς *eur*· *menteur* ψεύστης, *menteuse*, ἐκ τῆς μετοχῆς *mentant* τοῦ ῥήματος *mentir*.

Διημερίσιον Κεντρικὴ Ἑβραϊστῆσι Βιβλιοθήκη

ΣΗΜ. 6'. Τὰ εἰς leur, ἄτινά εἰσι μᾶλλον οὐδαστικά ἢ ἐπίθετα (α) μεταβάλλουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς trice' lecteur ἀναγνώστης lectrice.

3. Ἐπίθετα ἔχοντα διπλοῦν ἐνικὸν εἰς τὸ ἀρσενικὸν γένος.

ἐνικ. ἀρσ. πρὸ συμφ.	Πληθυντ.	ἀρσ. πρὸ φωνήεντ.	Θηλυκόν.
ἡ ἡ δασέος ἐξ		ἡ ἡ ἀφώνου,	
οὗ καὶ ὁ πληθυντικός.		ἐξ οὗ καὶ τὸ θηλυκόν.	
beau	ὠρατός beaux	bel	belle.
nouveau	νέος nouveaux	nouvel	nouvelle.
vieux	παλαιός vieux	vieil	vieille.
fou	ἄφρων fous	fol	folle.
mou	μαλακός mous	mol	molle.

Ἀνώμαλα ἐπίθετα.

bénin	πρῶτος	bénigne	grec	ἐλληνικός	grecque
blanc	λευκός	blanche	long	μακρὸς	longue
caduc	γηραλέος	caduque	malin	πονηρὸς	maligne
doux	γλυκὺς	douce	public	δημόσιος	publique
faux	ψευδής	fausse	roux	πυρρὸς	rousse
favori	ἀγαπητός	favorite	sec	ξηρὸς	sèche
frais	δροσερὸς	fraicxe	tiers	τρίτος	tierce
franc	εὐλικρινής	francxe	turc	τουρκικός	turque
franc	φραγκικός	franque			

5. Περὶ συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν.

1. Τὰ συγκριτικὰ σχηματίζονται διὰ τῶν μορίων plus (μᾶλλον), moins (ἥττον), aussi (τοσοῦτον), τὰ ὁποῖα προτασσόμενα τῶν πιθέτων, ἐκφράζουσι τὴν ὑπεροχὴν, τὴν μείωσιν καὶ τὴν ἰσότητά. Ὁ δὲ δευτέρως ὅροι τῆς συγκρίσεως δηλοῦται προτασσόμενου τοῦ συνδέσμου que ἢ (παρά), οὐδέποτε διὰ δὲ γενικῆς ὡς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ.

Αὕτη ἡ οἰκία εἶναι ὠραιότερα τῆς ἄλλης. cette maison est plus belle que l'autre

— — — — — ἥττον τῆς ἄλλης ωραία — — — — — moins — — — — — τοσοῦτον ωραία ὥσαν ἡ ἄλλη — — — — — aussi — — — — —

Ἐξ αἱρ. bon καλὸς, ἔχει συγκριτικὸν ὑπεροχῆς meilleur.

mauvais κακὸς — — — — — pire καὶ plus mauvais.
petit μικρὸς — — — — — moindre καὶ plus petit.

ΣΗΜ. Τὰ ἐπιρρήματα σχηματίζουσι τὸ συγκριτικὸν καὶ τὸ ὑπερθετικὸν ὅπως τὰ ἐπίθετα. Ἐξαιροῦνται.

bien καλῶς συγκριτ. mieux.
mal κακῶς — — — — — pis καὶ plus mal.
peu ὀλίγον — — — — — moins

(α) Ταῦτα οὖν προέρχονται ἐκ ἀήματος.

2. Τὰ συγκριτικὰ τὰ σχηματιζόμενα διὰ τοῦ plus λέγονται συγκριτικὰ ὑπεροχῆς (comparatifs de supériorité), τὰ δὲ σχηματιζόμενα διὰ τοῦ moins συγκριτικὰ μειώσεως (comparatifs d'infériorité), καὶ τὰ σχηματιζόμενα διὰ τοῦ aussi συγκριτικὰ ἰσότητος (comparatifs d'égalité).

3. Καὶ τὰ ὑπερθετικὰ εἶνε δύο εἰδῶν, ὑπερθετικὰ ἀπόλυτα (superlatifs absolus) ὑπερθετικὰ σχετικὰ (superlatifs relatifs).

4. Τὰ ἀπόλυτα ὑπερθετικὰ ἐκφράζουσι τὴν ὑπέρθεσιν ἀσχετῶς καὶ ἀπολύτως, καὶ σχηματίζονται προτασσομένου τοῦ ἐπιρρηματός très ἄγαν, ἢ ἄλλου τινὸς συνωνύμου, καθὼς fort σφόδρα, parfaitement λίαν, κτλ. ἐκτὸς τοῦ beaucoup πολύ.

5. Τὰ σχετικὰ ὑπερθετικὰ, ἐκφράζοντα τὴν ὑπέρθεσιν σχετικῶς καὶ συγκριτικῶς πρὸς ἄλλα, σχηματίζονται ἐκ τῶν συγκριτικῶν τῆς ὑπεροχῆς ἢ τῆς μειώσεως, προτασσομένου τοῦ ὀριστικοῦ ἄρθρου ἢ κτητικοῦ ἐπιθέτου.

Ὁ δικαιότατος τῶν ἀνθρώπων, — le plus juste des hommes.

Τὸ ὠραιότερον μου ἄνθος, — ma plus belle fleur.

Ὁ ἥττον αὐστηρὸς τῶν ἀνθρώπων, — le moins sévère des hommes.

Αὕτη ἡ οἰκία εἶναι εὐρυτάτη, — cette maison est très vaste.

8. ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ.

1. Τὰ ἀριθμητικὰ διαίρουνται εἰς ἐπίθετα, οὐσιαστικὰ ἐπιρρήματα.

1. Ἀριθμητικὰ ἐπίθετα.

1. Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπίθετα (adjectifs numéraux) διαίρουται εἰς ἀπόλυτα, τακτικά, καὶ πολλαπλασιαστικά.

α. Ἀπόλυτα.

1 un ἓξ. une.

2 deux.

3 trois.

4 quatre.

5 cinq. τὸ q προφέρεται, ἀλλὰ πρὸ συμφώνου μένει ἄφωνο.

6 six προφ. σίξ. μεμονωμένον, σι πρὸ συμφ. καὶ σιξ πρὸ φων.

7 sept — σέτ. — καὶ πρὸ φων. σε πρὸ συμφ.

8 huit — τὸ ληκτ. ἱ. πλὴν πρὸ συμφ.

9 neuf. τὸ f δὲν προφ. πρὸ συμφ. πρὸ φων. δὲ προφ. ἑ.

10 dix προφ. ντίξ. μεμονωμένον, ντι πρὸ συμφ. καὶ ντιξ πρὸ φων.

11 onze.

12 douze.

13 treize.

14 quatorze.

15 quinze.

16 seize.

17 dix-sept προφ. ντιζ-σέτ.

18 dix-huit.

19 dix-neuf προφ. τὸ x ὡς ζ.

20 vingt.

21 vingt-et un.

22 vingt-deux κ.τ.λ. τὸ ληκτικὸν t τοῦ vingt προφέρεται.

30 trente, trente-et-un, trente-deux κ.τ.λ.

40 quarante, quarante-et-un, quarante-deux κ.τ.λ.

50 cinquante, cinquante-et-un, cinquante-deux κ.τ.λ.

60 soixante (προφέρεται συνασάρι.) — soixante-et-un, soixante-deux, κ.τ.λ.

70 soixante-dix. Μέχρι τοῦ 80 μέτρει προσθέτων εἰς τὸ ἀριθμητικὸν soixante τὰ ἀριθμητικὰ onze, douze, κ.τ.λ. soixante-onze, soixante-douze, soixante-treize, κ.τ.λ.

80 quatre-vingts, quatre-vingt-un (τὸ t τοῦ vingt δὲν συνεκφωνεῖται).

90 quatre-vingt-dix. Μέχρι τοῦ 100 μέτρει προσθέτων εἰς τὸ ἀριθμητικὸν quatre-vingt τὰ ἀριθμητικὰ onze, douze, κ.τ.λ. quatre-vingt-onze (τὸ t τοῦ vingt δὲν συνεκφωνεῖται), quatre-vingt-douze, κ.τ.λ.

100 cent.

101 cent un (δὲν συνεκφωνεῖται τὸ t.) — cent deux, κ.τ.λ.

200 deux-cents, deux-cent-un, κ.τ.λ.

300 trois-cents, trois cent un, κ.τ.λ.

400 quatre-cent, κ.τ.λ.

1000 mille.

2000 deux mille.

3000 trois mille κ.τ.λ.

1,000,000 un million.

1,000,000,000 un milliard.

1,000,000,000,000 un trillion.

1,000,000,000,000,000 un quadrillion, κ.τ.λ.

2. Τὰ cent καὶ vingt λαμβάνουσιν s, ὅταν πολλαπλασιάζωνται ἐπὶ ἀριθμὸν προηγούμενον, ὡς quatre-vingts, quatre-cents, κ.τ.λ. ὅχι δὲ καὶ ὅταν ἐπηται καὶ ἕτερον ἀριθμητικὸν ὡς quatre-vingt huit, cinq cent quatre, κ.τ.λ. οὔτε ἐπὶ χρονολογίας· τὸ ἔτος 880 l'an huit-cent quatre-vingt.

3. Τὸ ἀριθμητικὸν ἐπίθετον mille γράφεται mil ἐπὶ χρονολο-

γίαις, ἀλλὰ μόνον μέχρι τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος. Τὸ ἔτος 1867, l'an mil huit cent soixante-sept· τὸ ἔτος 2, 000 l'an deux mille.

δ'. Τακτικά.

1. Τὰ τακτικά ἀριθμητικὰ σχηματίζονται προσθέσει ἐν τῷ τέλει τῶν ἀπολύτων τῆς κατὰλῆξως ième. Ἐξαίρουνται μόνον τὰ δύο πρῶτα.

πρῶτος	premier
δεύτερος	second, ἀλλὰ καὶ deuxième
τρίτος	troisième
τέταρτος	quatrième.

ΣΗΜ. Τὸ ε ἄφωνον τὸ εἰς τὸ τέλος τῶν ἀπολύτων ἀφαιρεῖται καὶ τὸ ληκτικὸν Γ μεταβάλλεται εἰς V· ὅλον neuf, neuvième, quatre, quatrième.

2 Ἐπὶ τῶν συνθέτων ἀριθμῶν μόνος ὁ τελευταῖος τῆς σειρᾶς λαμβάνει τὴν κατὰλῆξιν ième. Ὁ ἑκατοστός εἰκοστός δεύτερος le cent-vingt- deuxième.

γ'. Πολλαπλασιαστικά.

ἁπλοῦς	simple	εἰκοσαπλοῦς	vingtuple
διπλοῦς	douple	τριακονταπλοῦς	trentuple
τριπλοῦς	triple	ἑκατονταπλοῦς	centuple.
τετραπλοῦς	quadruple	ἑλλειπόντων τῶν ἄλλων πολλα-	
πενταπλοῦς	quintuple	πλασιαστικῶν, λέγουσι neuf, on-	
ἑξαπλοῦς	sextuple	ze, douze... fois plus grand,	
ἑπταπλοῦς	septuple	plus nombreux... ἑννεάκις, ἑνδε-	
ὀκταπλοῦς	octuple	κάκις, δωδεκάκις... μεγαλείτερος,	
δεκαπλοῦς	décuple	πολυαριθμότερος.	

2. Ἀριθμητικὰ οὐσιαστικά.

1. Τὰ ἀριθμητικὰ (substantifs numéraux) διαίρουνται εἰς κλασματικά καὶ περιληπτικά.

α. κλασματικά.

Τὰ κλασματικά σχηματίζονται ὡς καὶ τὰ τακτικά, πλη-
τῶν τριῶν πρώτων.

τὸ ἥμισυ	le moitié
τὸ τρίτον	le tiers
τὸ τέταρτον	le quart
τὸ πέμπτον	le cinquième κ.τ.λ.

ΣΗΜ. Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸ οὐσιαστικὸν moitié μὲ τὸ ἐπίθετον demi (ἥμισυς, εἰς, υ).

6'. Περιληπτικά.

μονάς	unité	δεκαπεντάς	quinzaine	soixantaine
δυάς	douple		vingtaine	centaine
ογδοάς	huitaine		trentaine	millier.
δεκάς	dixaine		quarantaine	Τὰ ἄλλα ἀνα-
δωδεκάς	douzaine		cinquantaine	πληροῦνται διὰ
				τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν.

3. Ἀριθμητικά ἐπιρρήματα.

1. Τὰ ἐπιρρήματα (substantifs numéraux) τὴν τάξιν σημαίνοντα σχηματίζονται προσθέσει εἰς τὸ θηλυκὸν τῶν τακτικῶν ἐπιθέτων τῆς συλλαβῆς ment· ὡς Premièrement, secondement, κ.τ.λ.

2. Ἀντὶ τῶν τακτικῶν τούτων μεταχειρίζονται πολλάκις οἱ Γάλλοι τὰ λατινικὰ primo, secundo, tertio, quarto, quinto, sexto, κτλ.

3. Ἐπιρρήματα τὸ ποσόν ἐκφράζοντα δὲν ὑπάρχουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν, ἀντ' αὐτῶν δὲ μεταχειρίζονται τὴν λέξιν fois πορά, προτασσομένων τῶν ἀπολύτων ἀριθμητικῶν, ὡς εἰς τὴν καθωμιλημένῃν ἑλληνικῇν· ἀπαξ une fois
δὶς deux fois
τρίς trois — κ.τ.λ.

ΣΗΜ. Τὰ ἀπόλυτα ἀριθμητικά εἶνε ἐν χρήσει ἀντὶ τῶν τακτικῶν· 1 μετὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων, ὅταν ὀρίζηται ἡ σειρά τῶν ὑμῶν βασιλέων· π.χ. πριγκήπων, κτλ. καὶ τότε ὁ ἀριθμὸς γράφεται διὰ ῥωμαϊκῶν ψηφίων· Ἐβρίκος ὁ τέταρτος Henri IV (quatre)· Δουδοῦκος ὁ δέκατος τέταρτος, Louis XIV (quatorze)· 2 ἐπὶ τῆς μνηολογίας· τὴν εἰκοστὴν Μαρτίου le vingt Mars· 3 ἐπὶ τῶν ὥρων τῆς ἡμέρας, ὅτε καὶ προστίθεται μετὰ τὸ ἀριθμητικόν ἡ λέξις heure (ώρα)· τὴν 10ην τῆς πρωίας à dix heures du matin.

9. ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

1. Αἱ ἀντωνυμίαι τῆς γαλλικῆς γλώσσης διαίρουνται εἰς προσωπικάς, κτητικάς, δεικτικάς, ἀναφορικάς, ἐρωτηματικάς καὶ ἀορίστους.

Α'. Προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι (pronoms personnels).

ἐνικός.

ἀ. πρόσωπον.

β'. πρόσωπον.

γ'. πρόσωπον.

	ἐνικός.				
Ὄνομ.	moi ἐγὼ	toi σύ	lui αὐτός	elle αὐτή	
Γεν.	de moi ἐμοῦ	de toi σοῦ	de lui αὐτοῦ	d' elle αὐτῆς	
Δοτ.	à moi ἐμοὶ	à toi σοὶ	à lui αὐτῷ	à elle αὐτῇ	
Αἰτ.	moi, ἐμέ.	toi σέ.	lui αὐτόν	elle αὐτήν.	

Πληθυντικὸς.

Ὅν. nous ἡμεῖς	vous ὑμεῖς (σεῖς)	eux αὐτοὶ	elles αὐταὶ
Γεν. de nous ἡμῶν	de vous ὑμῶν	d'eux αὐτῶν	d'elles αὐτῶν
Δοτ. à nous ἡμῖν	à vous ὑμῖν	à eux αὐτοῖς	à elles αὐταῖς
Αἰτ. nous ἡμεῖς	vous ὑμεῖς (σεῖς)	eux αὐτούς	elles αὐτάς

1. Ἐκτὸς τῶν κυρίων προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, αἱ ὁποῖαι λέγονται ἀπόλυτοι (absolus), ὑπάρχουσιν ἀντὶ τούτων καὶ ἄλλοι τύποι μετὰ ῥημάτων εὐχρηστοί, καὶ λέγονται συνημμένοι (con joints), οἱ ἐξ ἧς

je ἀντὶ τῆς ὀνομαστικῆς moi
 me ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς moi ἢ τῆς δοτικῆς à moi.
 tu ἀντὶ τῆς ὀνομαστικῆς toi
 te ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς toi ἢ τῆς δοτικῆς à toi.
 il ἀντὶ τῆς ὀνομαστικῆς lui.
 ils ἀντὶ τῆς πληθ. ὀνομαστικῆς eux.
 le ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς lui.
 la ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς elle.
 les ἀντὶ τῆς πληθ. αἰτιατικῆς eux καὶ elles.
 leur ἀντὶ τῆς πληθ. δοτικῆς à eux καὶ à elles.

2. Καὶ τινες τῶν ἀπολύτων προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, κατὰ τινὰς περιστάσεις μόνον μετὰ ῥημάτων εἶνε εὐχρηστοί καὶ λέγονται τότε συνημμένοι εἶνε δ' αἱ ἐξ ἧς

moi ὅταν ᾖ ἀντὶ δοτικῆς à moi.
 nous ἀντὶ à nous.
 toi ἀντὶ à toi.
 vous ἀντὶ à vous.
 lui ἀντὶ à lui ἢ à elle.

3. Μεταξὺ τῶν συνημμένων κατατάσσονται καὶ αἱ λέξεις e καὶ y, ὅταν ᾖ ἀντὶ προσωπικῆς ἀντωνυμίας· ἀλλ' ὅμως σημειώτεον ὅτι πάντοτε ἡ μὲν en ἐμπεριέχει κατ' ἐννοιαν τὴν πρόθεσιν de ἡ δὲ y τὴν πρόθεσιν à· ὡς as tu des livres ἔχει βιβλία, j' en ai ἢ j' ai d' eux ἔχω (τινὰ) αὐτῶν ἢ ἐξ αὐτῶν avez-vous répondu à la lettre ἀπηντήσατε εἰς τὴν ἐπιστολήν, j'y a répondu ἢ j'ai répondu à elle ἀπήντησα εἰς αὐτήν.

4. Ἐν τῇ γαλλικῇ ὑπάρχει καὶ αὐτοπαθὲς ἀντωνυμ (pronom réfléhi), ἣτις κατατάσσεται μετὰ τῶν προσωπικῶν ἢ soi ἑαυτόν, ἑαυτήν, ἑαυτούς, ἑαυτάς, τρίτου προσώπου πατὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ· ἀντίστοιχος δ' αὐτῆς συνημμένης εἶνε se, ἡ ὁποία τίθεται μετὰ τῶν ῥημάτων ἀντὶ τῆς soi ἢ à si ὥστε ἡ se εἶνε ἄλλοτε μὲν αἰτιατική, ἄλλοτε δὲ δοτική.

5. Ἐκ τῶν ἀπολύτων προσωπικῶν ἡ καὶ τῆς αὐτοπαθοῦς σχηματίζονται καὶ σύνθετοι προσωπικαὶ ἢ αὐτοπαθεῖς μετὰ τοῦ ἐπιθέτου *même* ἴδιος, ὡς ἐξῆς· *moi-même* ἐγὼ αὐτὸς ἐγὼ ὁ ἴδιος, *nous-mêmes* ἡμεῖς αὐτοὶ ἢ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, *toi-même*, *lui-même*, *soi-même*, κτλ.

6. Ὄταν ἡ συνημμένη ἀντωνυμία *le* ἀναφέρηται εἰς ἐπίθετον ἢ μετοχὴν ἢ καὶ εἰς ὀλόκληρον πρότασιν εἶνε μᾶλλον δεικτικὴ ἀντωνυμία εἰς ἔννοιαν γένους οὐδετέρου· ὡς *êtes-vous malade* εἴσθε ἀσθενής; *je le suis*=*je suis lui*=εἶμαι αὐτό, ἦτοι τοῦτο, κτλ.

7. Καὶ ἡ *en* καὶ ἡ *y* εἶνε πολλάκις μᾶλλον δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι, ἡ μὲν *en* ἀντὶ *de cela*, ἡ δὲ *y* ἀντὶ *à cela* συχνότατα δὲ καὶ ἐπιρρήματα ἡ μὲν ἀντὶ *de là* ἢ *d'ici* ἡ δὲ ἀντὶ *là* ἢ *ici*.

Β'. Κτητικὰ ἐπίθετα καὶ ἀντωνυμίαι.

1. Μεταξὺ τῶν λέξεων τῶν παραστατικῶν κτήσεως, δείξεως, ἐρωτήσεως, κ.τ.λ. αἱ μὲν συνοδεύουσαι πάντοτε οὐσιαστικὸν λέγονται *ἐπίθετα*, (*adjectifs possessifs*), αἱ δὲ ἐκφερόμεναι μόνα λέγονται *ἀντωνυμίας* (*pronoms possessifs*).

α. Κτητικὸν ἐπίθετον.

ἐπὶ ἐνὸς κτήματος.		ἐπὶ πολλῶν κτημάτων.	
δι' ἑνα κτήτορα	διὰ πολλοὺς κτήτ.	δι' ἑνα κτήτ. ὁποῖον	διὰ πολλοὺς κτήτ.
ἐπὶ κτήματος	ὁποῖον καὶ ἂν ᾔνε	καὶ ἂν ᾔνε τὸ γέν.	ὁποῖον καὶ ἂν ᾔνε τὸ
ἀρσεν.	θηλ.	τῶν κτημάτων.	γέν. τῶν κτημ.
ἀ. πρ. <i>mon</i>	<i>ma</i>	<i>notre</i>	<i>mes</i>
β'. πρ. <i>ton</i>	<i>ta</i>	<i>votre</i>	<i>tes</i>
γ'. πρ. <i>son</i>	<i>sa</i>	<i>leur</i> .	<i>ses</i>
			<i>leurs</i> .

β. Κτητικὴ ἀντωνυμία.

α. Ἐπὶ ἐνὸς κτήματος.

δι' ἑνα κτήτορα		διὰ πολλοὺς κτήτορας	
ἐπὶ κτήμ.		ἐπὶ κτήμ.	
ἀρσ.	θηλ.	ἀρσ.	θηλ.
ἀ. πρ. <i>le mien</i>	<i>la mienne</i>	<i>le nôtre</i>	<i>la nôtre</i>
β'. πρ. <i>le tien</i>	<i>la tienne</i>	<i>le vôtre</i>	<i>la vôtre</i>
γ'. πρ. <i>le sien</i>	<i>la sienne</i>	<i>le leur</i> .	<i>la leur</i> .

β. Ἐπὶ πολλῶν κτημάτων.

δι' ἑνα κτήτορα		διὰ πολλοὺς κτήτορας ὁποῖον	
ἐπὶ κτήμ.		καὶ ἂν ᾔνε τὸ γένος τῶν κτημ.	
ἀρσ.	θηλ.		
<i>les miens</i>	<i>les miennes</i>	<i>les nôtres</i>	
<i>les tiens</i>	<i>les tiennes</i>	<i>les vôtres</i>	
<i>les siens</i>	<i>les siennes</i> .	<i>les leurs</i> .	

1. Τὸ ἄρσεν. *mon, ton, son* τοῦ κτητικοῦ ἐπιθέτου εἶνε χρήσι ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ, ὅταν τὸ θηλυκὸν ὄνομα ἀρχῇται ἀπὸ φηέντος ἢ *h* ἀφώνου· *mon âme* ἡ ψυχὴ μου, καὶ οὐχὶ *ma âme*· *mon habitation* ἡ κατοικία μου, καὶ οὐχὶ *ma habitation*.

2. Τὸ κτητικὸν ἐπίθετον ἐκφέρεται πάντοτε ἀνάρθρωτος προτάσσεται τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθέτου ἀναρρομένου εἰς τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, πλὴν τοῦ ἐπιθέτου *tout* ὡραῖός μου ἵππος, *mon beau cheval*· ὅλα μου τὰ κτήματα *toutes mes propriétés*. Ἐπαναλαμβάνεται δὲ πρὸ ἐκάστου οὐσιαστικοῦ ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ μου *mon père, ma mère, mes frères et mes sœurs*.

γ. Γύμνασμα ἐπὶ τῶν κτητικῶν.

2. Τὸ δεικτικὸν καὶ τὸ κτητικὸν ἐπίθετον δὲν δύναται νὰ σὺνάρχωσι πρὸ τοῦ αὐτοῦ οὐσιαστικοῦ· ὅθεν ἡ φράσις, *τοῦτο βιβλίον μου* θὰ μεταφρασθῇ *mon livre* ἢ *ce livre*.—

Ὁ πατήρ μου καὶ ὁ ἰδικός σου	<i>mon père et le tien.</i>
— σου — — του	<i>ton — — le sien.</i>
— του — — μου	<i>son — — le mien.</i>
— μας — — σας	<i>notre — — le vôtre.</i>
— σας — — των	<i>votre — — le leur.</i>
— των — — μας	<i>leur — — le nôtre.</i>

Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ ἰδικοί σου	<i>mes amis et les tiens.</i>
— σου — — του	<i>tes — — les siens.</i>
— του — — μου	<i>ses — — les miens.</i>
— μας — — σας	<i>nos — — les vôtres.</i>
— σας — — των	<i>vos — — les leurs.</i>
— των — — μας	<i>leurs — — les nôtres.</i>

Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἰδική σου	<i>ma mère et la tienne.</i>
— σου — — του	<i>ta — — la sienne.</i>
— του — — μου	<i>sa — — la mienne.</i>
— μας — — σας	<i>notre — — la leur.</i>
— σας — — των	<i>votre — — la leur.</i>
— των — — μας	<i>leur — — la nôtre.</i>

Αἱ ἀδελφαὶ μου καὶ αἱ ἰδικαὶ σου	<i>mes sœurs et les tiennes.</i>
— σου — — του	<i>tes — — les siennes.</i>
— του — — μου	<i>ses — — les miennes.</i>
— μας — — σας	<i>nos — — les vôtres.</i>
— σας — — των	<i>vos — — les leurs.</i>
— των — — μας	<i>leurs — — les nôtres.</i>

ΔΕΙΚΤΙΚΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ.

Δεικτικὸν ἐπίθετον.

ἐνικός.

πληθυντικός.

ἄρσ. ce πρὸ συμφ. cet πρὸ φωνήεντος. ces διὰ τὰ δύο γένη.
θηλ. cette.

Τὸ ἐπίθετον τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ προσεχοῦς καὶ ἐπὶ πρώτῳ δείξεως, ἀλλ' ἂν ἡ σαφήνεια ἀπαιτῇ νὰ ὀρίσωμεν ἀκριβῶς τὴν σχετικὴν θέσιν τῶν δεικνυομένων ἀντικειμένων, προστίθεται κατ'ὅπιν τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ μὲν τὴν προσεχῆ δείξιν τὸ μόριον ci, διὰ δὲ τὴν πόρρῳ δείξιν τὸ μόριον là. Καὶ τὰ δύο ἐνοῦνται μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ διὰ γράμμης.

ἐνικός.

ἄρσ.

θηλ.

Cet homme-ci ὁ ἄνθρωπος οὗτος. cette femme-ci ἡ γυνὴ αὕτη.
Cet homme-là ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. cette femme-là ἡ γυνὴ ἐκεῖνη.

πληθυντικός.

ἄρσ.

θηλ.

Ces hommes-ci οἱ ἄνδρες οὗτοι. ces femmes-ci αἱ γυναῖκες αὗται.
Ces hommes-là οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι. ces femmes-là αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι.

Τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἐκφέρεται πάντοτε ἀνδρῶς, καὶ προτάσσεται τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθέτου ἀνκφερομένου εἰς τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, πλὴν τοῦ ἐπιθέτου tout. Τοῦτο τὸ ὥραιον ἄνθος, cette belle fleur. Ὅλα ταῦτα τὰ ὥραια ἄνθη, toutes ces belles fleurs.—Ἐπαναλαμβάνεται δὲ πρὸ ἐκάστου οὐσιαστικοῦ.

Τὸ δεικτικὸν ἐπίθετον ce, ἐὰν δὲν συνοδεύῃ ὄνομα, εἰν ἀντωνυμία δεικτική, καὶ τότε δὲν ἔχει θηλυκὸν γένος, οὔτε πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ πρὸ φωνήεντος δὲν λαμβάνει t, ἀλλὰ ἐκθλίβεται, καθὼς c' est mon père (οὗτος) εἶνε ὁ πατήρ μου· ce sont mes amis (οὔτοι) εἶναι οἱ φίλοι μου c' est ma mère (αὕτη) εἶνε ἡ μήτηρ μου.

Δεικτικὴ ἀντωνυμία.

ἐπὶ προσεχοῦς δείξεως.

ἐπὶ πόρρῳ δείξεως.

ἐνικός.

πληθυντ.

ἐνικός.

πληθυντ.

ἄρσ. celui ci οὗτος ceux-ci οὔτοι celui-là ἐκεῖνος ceux-là ἐκεῖνοι
θηλ. celle-ci αὕτη celles-ci αὗται celle-là ἐκεῖνη celles-là ἐκεῖναι
ὠδ. ceci ἡ ἡ τοῦτο (τὸ πρᾶγμα). cela ἡ ἡ ἐκεῖνο (τὸ πρᾶγμα).

Παρατηρητέον ὅτι τὸ οὐδέτερον γένος διασώζεται εἰς τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν καὶ εἰς τινὰς ἄλλας, προκειμένου περὶ ἀντικειμένου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ὡς πράγμα τι ἄοριστον, ἢ κατ' ἀναφορὰν πρὸς ἔννοιάν τινα. Πῶς ὀνομάζεται τοῦτο (τὸ πρᾶγμα); *comment appelle-t-on ceci ἢ cela?* Ἀληθεύει ὅτι θὰ ἀναχωρήσῃ ὁ φίλος σου; — πιστεύω ὅτι δὲν ἀληθεύει. *Est-il vrai que votre ami parlira?* — Je crois que *cela* n'est pas vrai.

Τὸ *ceci* καὶ *cela* τίθενται πολλάκις τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, τὸ δὲ *ça* λέγεται μόνον ἐν τῇ οἰκιακῇ ὁμιλίᾳ.

Ἐὰν ἀκολουθῇ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἢ ἡ πρόθεσις *de* ἀμέσως μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, ἀποκόπτεται τὸ *ci* καὶ τὸ *là*, καθὼς *celui de mon père* ἐκεῖνος τοῦ πατρός μου ἦτοι ὁ τοῦ πατρός μου, κτλ.

Ἀναφορικαὶ ἀντωνυμιαί.

α.

Κοινὸν γένους καὶ ἀριθμοῦ
Ὅν. *qui*, ὅς, ἡ, ὅ, ὅστις, ἡτις, ὅ, τι, ὁ ὅποιος, ἡ ὁποία, τὸ ὁποῖον —
ἐπὶ προσώπ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων.

Γεν. *de qui* | ἐπὶ προσώπων μόνον.
Δοτ. *à qui*

Αἰτ. *que*, ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον ἐπὶ προσ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων.
qui ὡς συμπλήρωμα προθέσεως, ἐπὶ προσώπων μόνον. Ὁ
ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖτε, *l'homme, avec*
qui vous parlez.

β'.

	ἐνικός.		πληθυντικός.	
	ἀρσ.	θηλυκ.	ἀρσ.	θηλ.
Ὅνομ.	<i>lequel</i>	<i>laquelle</i>	<i>lesquels</i>	<i>lesquelles</i>
Γεν.	<i>duquel</i>	<i>de laquelle</i>	<i>desquels</i>	<i>desquelles</i>
Δοτ.	<i>auquel</i>	<i>à laquelle</i>	<i>auxquels</i>	<i>auxquelles</i>
Αἰτ.	<i>lequel</i>	<i>laquelle</i>	<i>lesquels</i>	<i>lesquelles</i>

} ἐπὶ προσ.
καὶ ἐπὶ
πραγμάτων.

Ἑλληπεῖς, οὐδετέρου γένους.

Γεν. *de quoi*.

Δοτ. *à quoi*.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λέγεται κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὰς λέξεις *quel, que chose rien*, θεωρουμένης ὡς οὐδετέρου γένους, εἴτε εἴνε εἴτε μὴ ἐκπεφρασμένα. *Je n'ai pas de quoi manger, δὲν ἔχω τι (ἐκ τοῦ ὁποῖου) νὰ φάγω.* — *Voici de quoi vous amuser, ἰδοὺ τι νὰ διασκεδάσῃτε.*

Ἵπάρχει καὶ ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμίαν dont λίαν εὐχρ. καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀντὶ πάσης ἀναφορικῆς συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ προθέσεως de, δηλαδὴ ἀντὶ de qui, de quoi, duquel, κατλ.

Ἑρωτηματικὰ ἐπίθετα καὶ ἀντωνυμίας.

Ἑρωτηματικὸν ἐπίθετον.

ἀρσ. quel, τίς, ποῖος.
θηλ. quelle.

Ἑρωτηματικαὶ ἀντωνυμίας.

ἀ.

ἐπὶ προσώπων.
Ὅν. qui? τίς;

Γεν. de qui?

Δοτ. à qui?

Αἰτ. qui?

ἐπὶ πραγμάτων, ὡς οὐδέτερον.

Ὅν. quoi? τί (πρᾶγμα);
que? (μετὰ ῥημάτων);

Γεν. de quoi?

Δοτ. à quoi?

Αἰτ. quoi?

que? (μετὰ ῥημάτων);

Τὸ quoi τῆς ὀνομαστικῆς λέγεται μόνον ἀπολύτως καὶ σαλεύει, quelque chose remue.—Τί; quoi? Τὸ δὲ que τῆς αὐτῆς πτώσεως χρησιμεύει ὡς ὑποκείμενον ῥημάτων τινῶν que se passe-t-il? τί γίνεται; qu'y a-t-il? τί εἶναι; qu'arrive-t-il? τί συμβαίνει; qu'advint-il? τί συνέβη; κ.τ.λ. καὶ ὡς κατηγορούμενον τῶν ῥημάτων que sera-t-il? τί θὰ ᾔηται; que deviendrez-vous? τί θὰ γίνητε;

Τὸ quoi τῆς αἰτιατικῆς λέγεται 1. ἀπολύτως ὅπως εἰς τὴν ὀνομαστικὴν ἠκούσατε, avez-vous entendu? Τί; quoi? 2. ὡς συμπλήρωμα προθέσεως μετὰ τί ἤνοιξας; avec quoi as-tu ouvert?—3. ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον εἰς τινὰς φράσεις, καθ' ὅς τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα. Ἡξεύρετε τί; savez-vous quoi? δὲρ ἡξεύρομεν τί. Nous ne savons pas quoi.—Τὸ que τῆς αἰτιατικῆς λέγεται ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον καὶ προτάσσεται τοῦ ῥήματος; τί θέλετε; que voulez-vous?

Ἀντὶ τῆς qui μετὰ ῥημάτων εἰς ἔννοιαν ὀνομαστικῆς εἶναι εὐχρηστος καὶ ἡ περίφρασις qui est-ce qui, εἰς ἔννοιαν δὲ αἰτιατικῆς ἡ περίφρασις qui est ce que, ἀντὶ δὲ τῆς que ἡ περίφρασις qu'est-ce qui εἰς ἔννοιαν ὀνομαστικῆς καὶ qu'est-ce que qu'est-ce ἢ que c'est que εἰς ἔννοιαν αἰτιατικῆς.

Ε'.

Lequel ? laquelle ? Τίς ἐκ πολλῶν ὀρισμένων.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη ἔχει ὁμοιότητά τινα μετὰ τῆς ἑλληνικῆς πότερος, καθότι δὲν ἐρωτᾷ γενικῶς καὶ ἀπεριορίστως. Ἡ διαφορὰ δὲ συνίσταται εἰς τὸ ὅτι ἡ μὲν πότερος σημαίνει τίς ἐκ τῶν δύο τῶν ὀρισμένων, ἡ δὲ lequel σημαίνει τίς ἐκ τῶν δύο ἢ τῶν πολλῶν τῶν ὀρισμένων· λέγεται δ' αὕτη καὶ ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ πραγμάτων.

Ἀόριστα ἐπίθετα καὶ ἀντωνυμίας.

Μεταξὺ τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ ἐπιθέτων τούτων τὰ ἀκόλουθα εἶνε κυρίως ἄξια σημειώσεως.

Ἀντωνυμία: ἐπίθετα

On τίθεται ὡς ὑποκείμενον ἀόριστον εἰς τὰ ῥήματα, καὶ συντάσσεται μετ' ἀριθμοῦ ἐνικοῦ.
λέγουσιν on dit.

quelqu'un, quelque τίς.

chacun chaque ἕκαστος.

quiconque quelconque ὅστις δὴποτε, οἷος δὴποτε, ὁποῖος δὴποτε.
personne οὐδεὶς (ἄνθρωπος).

Τὰ ἐπίθετα quelque καὶ chaque προτάσσονται τοῦ οὐσιαστικοῦ, τὸ δὲ ἐπίθετον quelconque ἐπιτάσσεται πάντοτε.—
Οἷος δὴποτε ἄνθρωπος un homme quelconque.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἐπάρχουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν τέσσαρες διαθέσεις· ἡ ἐνεργητική, ἡ παθητική, ἡ μέση καὶ ἡ οὐδέτερα.

Ἐνεργητικὰ ῥήματα καλοῦνται ὅσα εἶναι δεκτικὰ ἀμέσου ἀντικειμένου, ἥτοι εἰς αἰτιατικὴν φερομένου, καὶ οὐδέτερα τὰ μὴ δεκτικὰ τοιοῦτου ἀντικειμένου, εἴτε ἐνέργειαν ἐκφράζουσιν εἴτε κατάστασιν, εἴτε μεταβατικὰ εἶναι εἴτε ἀμετάβατα.

Τὰ δὲ παθητικὰ καὶ τὰ μέσα διακρίνονται ὡς εἰς τὴν ἑλληνικὴν.

Ἐξ ὅλων τῶν ῥημάτων τῆς γαλλικῆς μόνον τὸ avoir ἔχει εἶναι αὐτοτελές, δηλαδὴ σχηματίζει τοὺς χρόνους τοῦ χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἄλλου ῥήματος· τὰ δὲ λοιπὰ δὲν δύνανται νὰ σχηματίσωσιν ὅλους τῶν τοὺς χρόνους ἄνευ τοῦ ῥήματος avoir ἢ

τοῦ ῥήματος être. Ὅθεν τὰ δύο ταῦτα ῥήματα καλοῦνται βοηθητικά (auxiliaires).

Οἱ χρόνοι οἱ διὰ τῶν βοηθητικῶν σχηματιζόμενοι καλοῦνται συνθετικοί, οἱ δὲ ἄλλοι ἀπλοῖ.

Τὰ ἐνεργητικά, τὰ μέσα καὶ τὰ οὐδέτερα τάσσονται διὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ἀπλῶν χρόνων τῶν εἰς τέσσαρας συζυγίας.

Ἡ πρώτη συζυγία περιλαμβάνει ὅσα ἔχουσι τὴν ἀπαρέμφατον εἰς er.

Ἡ δευτέρα — — — — — εἰς ir.

Ἡ τρίτη — — — — — oir.

Ἡ τετάρτη — — — — — re.

Ἐπάρχουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν ὀκτὼ χρόνοι οἱ ἐπόμενοι:

Présent	Ἐνεστώς.
Imparfait	Παρατατικός.
Futur	Μέλλων.
Futur antérieur	Προτετελεσμένος μέλλων.
Prétérit défini	Ἀόριστος (παρωχημένος ὠρισμένος).
Prétérit indéfini	Παρκείμενος (παρωχημένος ἀόριστος).
Prétérit antérieur	Προτετελεσμένος παρωχημένος.
Plus-que-parfait	Ἐπερσυντελικός.

Ἐκ τῶν χρόνων τούτων μόνος ὁ Prétérit antérieur δὲν ἔχει ἀντίστοιχον εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ἀλλ' ἀναπληροῦται διὰ τῆς ὀριστικῆς ἢ τῆς μετοχῆς τοῦ ἀόριστου. Dès qu'il eut prononcé ces mots il expira, ἅμα ἀπαγγέλλας ἢ ἅμα ἀπῆγγελε τὰς λέξεις ταύτας ἐξέπνευσε. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Futur antérieur ἀπαντᾷται εἰς τὴν καθομιλουμένην· θὰ ἔχω δειπνήσει ὅταν ἔλθῃς, j'aurai diné quand vous viendrez.

Αἱ δὲ ἐγκλίσεις (modes) εἰσὶν ἑξ, αἱ ἐπόμεναι.

Indicatif	Ὅριστική.
Subjonctif	Ἐποτακτική.
Conditionnel	Ἐποθετική.
Impératif	Προστακτική.
Infinitif	Ἀπαρέμφατος.
Participe	Μετοχή.

Βοηθητικά ῥήματα.

(verbes auxiliaires).

Τὸ βοηθητικὸν avoir (ἔχειν) χρησιμεύει εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν συνθέτων χρόνων τῶν ἐνεργητικῶν καὶ τῶν πλείστον ῥημάτων, τὸ δὲ être (εἶναι) εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν παθητικῶν καὶ τῶν συνθέτων χρόνων τῶν οὐδετέρων ῥημάτων.

Βοηθητικὸν AVOIR.

INDICATIF.

Present (ἐνεστώς).

SUBJONCTIF.

J'ai ἔχω
tu as
il ἢ elle a
nous avons
vous avez
ils ἢ elles ont.

Que j'aie νὰ ἔχω
que tu aies
qu'il ἢ qu'elle ai
que nous ayons
que vous ayez
qu'ils ἢ qu'elles aient.

Imparfait (παρατατικός).

J'avais εἶχον
tu avais
il ἢ elle avait
nous avions
vous aviez
ils ἢ elles avaient.

Que j'eusse νὰ εἶχον
que tu eusses
qu'il ἢ qu'elle eût
que nous eussions
que vous eussiez
qu'ils ἢ qu'elles eussent.

Futur (μέλλων).

J'aurai θὰ ἔχω
tu auras
il ἢ elle aura
nous aurons
vous aurez
ils ἢ elles auront.

ὅμοιος τῷ ἐνεστώτι.

Futur antérieur (προτετελεσμένος μέλλων).

J'aurai eu θὰ ἔχω (πρὶν ἢ . . .)
tu auras eu
il ἢ elle aura eu
nous aurons eu
vous aurez eu
ils ἢ elles auront eu.

ὅμοιος τῷ παρατατικῷ.

Prétérit défini (ἀόριστος).

J'eus ἔσχον.

tu eus

il ἢ elle eut

nous eûmes

vous eûtes

ils ἢ elles eurent.

ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ.

Prétérit indéfini (παρακείμενος).

J'ai eu ἔσχηκα, ἔσχον.

tu as eu

il ἢ elle a eu

nous avons eu

vous avez eu

ils ἢ elles ont eu.

Que j'ai eu

que tu aies eu

qu'il ἢ qu'elle ait eu

que nous ayons eu

que vous ayez eu

qu'ils ἢ qu'elles aient eu.

Prétérit antérieur (παροχρημέρος προτετελεσμέρος).

J'eus eu

tu eus eu

il ἢ elle eut eu

nous eûmes eu

vous eûtes eu

ils ἢ elles eurent eu.

δὲν ὑπάρχει.

Plus-que-parfait (ὑπερσυντελικός).

J'avais eu

tu avais eu

il ἢ elle avait eu

nous avions eu

vous aviez eu

ils ἢ elles avaient eu.

Que j'eusse eu

que tu eusses eu

que il ἢ qu'elle eût eu

que nous eussions eu

que vous eussiez eu

qu'ils ἢ qu'elles eussent eu.

CONDITIONNEL.

Présent et Futur (ἐρεστώς καὶ μέλλων).

J'aurais θὰ εἶχον (τώρα ἢ εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον).

tu aurais

il ἢ elle aurait

nous aurions

vous auriez

ils ἢ elles auraient.

Passé (παρωχημέρος)

J'aurais eu	ἦ	J'eusse eu	ὅλ' εἶχον (τότε κατὰ
tu aurais eu		tu eusses eu	τὸν παρελθόντα
il ἦ elle aurait eu		il ἦ elle eût eu	χρόνον)
nous aurions eu		nous eussions eu	
vous auriez eu		vous eussiez eu	
ils ἦ elles auraient eu.		ils ἦ elles eussent eu.	

IMPERATIF.

Présent et Futur (ἔρεστώς καὶ μέλλω)

Aie ἔχε.
 qu'il ἦ qu'elle ait
 ayons
 ayez
 qu'ils ἦ qu'elles aient.

INFINITIF.

Présent (ἔρεστώς)

Avoir ἔχειν

Passé παρωχημέρος).

avoir eu

PARTICIPE.

Présent (ἔρεστώς)

Ayant ἔχων, ἔχουσα.

Passé (παρωχημέρος).
 actif
 passif.
 Ayant eu eu.
Βοηθητικὸν ἘΤΡΕ.

INDICATIF

SUBJONCTIF.

Présent.

Je suis εἶμι.
 tu es
 il ἦ elle est
 nous sommes
 vous êtes
 ils ἦ elles sont.

Que je sois νὰ ἦμι.
 que tu sois
 qu'il ἦ qu'elle soit
 que nous soyons
 que vous soyez
 qu'il ἦ qu'elles soient.

Imparfait

J'étais ἦμην
 tu étais
 il ἦ elle était
 nous étions
 vous étiez
 ils ἦ elles étaient.

Que je fusse νὰ ἦμην
 que tu fusses
 qu'il ἦ qu'elle fût
 que nous fussions
 que vous fussiez
 qu'ils ἦ qu'elles fussent.

Futur.

Je serai ὅλ' ἔμει
 tu seras
 il ἢ elle sera
 nous serons
 vous serez
 ils ἢ elles seront.

ὅμοιος τῷ ἐνεστώτι.

Futur antérieur.

J'aurai été ὅλ' ἔμει (πρὶν ἢ).
 tu auras été
 il ἢ elle aura été
 nous aurons été
 vous aurez été
 ils ἢ elles auront été.

ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ.

Préterit indéfini

Je fus ὑπῆρξα, ἐστάθην, ἐγενόμην.
 tu fus
 il ἢ elle fut
 nous fumes
 vous fûtes
 ils ἢ elles furent.

ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ.

Préterit indéfini

J'ai été ὅμ.
 tu as été
 il ἢ elle a été
 nous avons été
 vous avez été
 ils ἢ elles ont été

Que j'aie été
 que tu aies été
 ou' il ἢ qu'elle ait été
 que nous ayons été
 que vous ayez été
 qu'il ἢ qu'elles aient été.

Préterit antérieur

J'eus été
 tu eus été
 il ἢ elle eut été
 nous eûmes été
 vous eûtes été
 ils ἢ elles eurent

δὲν ὑπάρχει.

Plus-que-parfait

J'avais été	Que j'eusse été
tu avais été	que tu eusses été
il ἢ elle avait été	qu'il ἢ qu'elle eût été
nous avions été	que nous eussions été
vous aviez été	que vous eussiez été
ils ἢ elles avaient été	qu'ils ἢ qu'elles eussent été.

CONDITIONNEL.

Présent et Futur

Je serais	θὰ ἤμην (τώρα ἢ εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον).
tu serais	
il ἢ elle seraint	
nous serions	
vous seriez	
ils ἢ elles seraient.	

Passé.

J'aurais été	ἢ J'eusse été	θὰ ἤμην (τότε
tu aurais été	tu eusses été	κατὰ τὸν πα-
il ἢ elle aurait été	il ἢ elle eût été	ρελθόντα
nous aurions été	nous eussions été	χρόνου.)
vous auriez été	vous eussiez été	
ils ἢ elles auraient été.	ils ἢ elles eussent été	

IMPÉRATIF.

Présent et Futur.

Sois	ἔσο.
qu'ils ἢ qu'elle soit	
soyons	
soyez	
qu'ils ἢ qu'elles soient.	

INFINITIF.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>
Être	εἶναι
	avoir été.

PARTICIPE.

<i>Présent</i>	<i>Passé.</i>
Étant ὄν, οὖσα, ὄν. été	ayant été ὑπάρχας, σταθείς, γενόμενος.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

(Première conjugaison).

AIMER ἀγαπᾶν.

INDICATIF

SUBJONCTIF.

Présent

J'aime ἀγαπῶ
tu aimes
il ἢ elle aime
nous aimons
vous aimez
ils ἢ elles aiment

Que j'aime νὺ ἀγαπῶ, ἢ νὺ
que tu aimes ἀγαπήσω.
qu'il ἢ qu'elle aime
que nous aimions
que vous aimiez
qu'ils ἢ qu'elles aiment

Imparfait

J'aimais ἡγάπων
tu aimais
il ἢ elle aimait
nous aimions
vous aimiez
ils ἢ elles aimaient

Que j'aimasse νὺ ἡγάπων.
que tu aimasses
qu'il ἢ qu'elle aimât
que nous aimassions
que vous aimassiez
qu'ils ἢ qu'elles aimassent.

Futur.

J'aimerai θὰ ἀγαπῶ, θὰ ἀγαπήσω.
tu aimeras
il ἢ elle aimera
nous aimerons
vous aimerez
ils aimeront.

ὁμοίως τῷ ἐνεστώτι.

Futur antérieur

J'aurai aimé θὰ ἔχω ἀγαπήσει.
tu auras aimé
il ἢ elle aura aimé
nous aurons aimé
vous aurez aimé
ils ἢ elles auront aimé.

ὁμοίως τῷ παρακειμένῳ.

Prétérit défini

J'aimai ἡγάπησα.
tu aimas
il ἢ elle aimas
nous aimâmes
vous aimâtes
il ἢ elles aimèrent.

ὁμοίως τῷ παρακειμένῳ.

Prétérit indéfini

J'ai aimé ἠγάπησα
 tu as aimé
 il ἢ elle a aimé
 nous avons aimé
 vous avez aimé
 ils ἢ elles ont aimé

Que j'aie aimé ἢ ἠγάπησα
 que tu aies aimé
 qu'il ἢ qu'elle ait aimé
 que nous ayons aimé
 que vous ayez aimé
 qu'ils ἢ qu'elles aient aimé

Prétérit antérieur

J'eus aimé
 tu eus aimé
 il ἢ elle eut aimé
 nous eûmes aimé
 vous eûtes aimé
 ils ἢ elles eurent aimé.

δὲν ὑπάρχει.

Plus-que-parfait.

J'avais aimé εἶχον ἀγαπήσει
 tu avais aimé
 il ἢ elle avait aimé
 nous avions aimé
 vous aviez aimé
 ils ἢ elles avaient aimé.

Que j'eusse aimé ἢ εἶχον
 que tu eusses aimé ἀγαπήσει
 qu'il ἢ qu'elle eût aimé
 que nous eussions aimé
 que vous eussiez aimé
 qu'ils ἢ qu'elles eussent aimé

CONDITIONNEL.

Présent et Futur.

J'aimerais θὰ ἠγάπων (τόρῃ ἢ εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον),
 tu aimerais
 il ἢ elle aimerait
 nous aimerions
 vous aimeriez
 ils ἢ elles aimeraient

Passé.

J'aurais aimé ἢ
 tu aurais aimé
 il ἢ elle aurait aimé
 nous aurions aimé
 vous auriez aimé
 ils ἢ elles auraient aimé.

J'eusse aimé θὰ εἶχον ἀγα-
 tu eusses aimé [πήσει.
 il ἢ elle eût aimé
 nous eussions aimé
 vous eussiez aimé
 ils ἢ elles eussent aimé.

IMPÉRATIF

Aimé ἀγάπα, ἀγάπησον.
qu'il ή qu'elle aime
aimons
aimez
qu'ils ή qu'elles aiment.

INFINITIF.

Présent.
aimer

Passé.
avoir aimé

Futur.
devoir aimer.

PARTICIPE.

Présent.

Passé.

Futur.

aimant actif passif
ayant aimé aimé, έε. devant aimer.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀ. συζυγίας.

Τὰ εἰς ger παρεμβάλλουσιν ε ᾠφωνακὸν πρὸ τῶν φωνηέντων a, ο, διὰ τὴν φυλαχθῆ εἰς τὸ g ἢ φωνὴ ἥν ἔχει εἰς τὸ ἀπαρέμφατον. partager διαρέμειν, nous partageons.

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τὰ εἰς cer λαμβάνουσι cédille εἰς τὸ c πρὸ τῶν αὐτῶν φωνηέντων. menacer ἀπειλεῖν, nous menaçons.

Τὰ ἔχοντα τὴν προτελευταίαν συλλαβὴν τῆς ἀπαρεμφάτου εἰς ἐκλειστόν, ἢ εἰς ε ᾠφωνακὸν τὴν μεταβάλλουσιν εἰς ἐ ἀνοικτόν, ὅταν ἡ ἐπομένη συλλαβὴ ᾖνε ᾠφωνακός. semer σπείρειν, je sème. espérer ἐλπίζειν, j'espère. Ἐξαιροῦνται. 1. τὰ εἰς éger καὶ τὰ εἰς éer ἄτινα φυλάττουσι τὸν τόνον των. abrégé βραχύνειν, il abrège. créer δημιουργεῖν, il crée. 2. τὰ εἰς eler καὶ εἰς eter ἄτινα διπλασιάζουσι τὸ l καὶ τὸ t jeter ῥίπτειν, il jette. appeler καλεῖν, il appelle, πλὴν τοῦ acheter ἀγοράζειν, καὶ τινων ἄλλων ἄτινα δὲν διπλασιάζουσι τὸ t ἢ τὸ l, ἀλλὰ βραχυτονοῦσι τὸ προηγούμενον ε· il achète. geler πήγνυμι, il gèle.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

(Deuxième conjugaison).

FINIR τελειώνειν.

INDICATIF.

Présent.

SUBJONCTIF.

Je finis
tu finis
il ή elle finit
nous finissons
vous finissez
ils ή elles finissent

Que je finisse
que tu finisses
qu' il ή qu'elle finisse
que nous finissions
que vous finissiez
qu'il ή qu'elles finissent

Imparfait

Je finissais
tu finissais
il & elle finissait
nous finissions
vous finissiez
ils & elles finissaient.

Que je finisse
que tu finisses
qu'il & qu'elle finît
que nous finissions
que vous finissiez
qu'ils & qu'elles finissent.

Futur.

Je finirai
tu finiras
il & elle finira
nous finirons
vous finirez
ils & elles finiront.

ὁμοιος τῷ ἐνεστώτι

Futur antérieur.

J' aurai fini
tu auras fini
il & elle aura fini
nous aurons fini
vous aurez fini
ils & elles auront fini.

ὁμοιος τῷ παρακειμένῳ

Préterit défini.

Je finis
tu finis
il & elle finit
nous finîmes
vous finîtes
ils & elles finirent.

ὁμοιος τῷ παρακειμένῳ.

Préterit indéfini

J'ai fini
tu as fini
il & elle a fini
nous avons fini
vous avez fini
ils & elles ont fini.

Que j'aie fini
que tu aies fini
qu'il & qu'elle ait fini
que nous ayons fini
que vous ayez fini
qu'il & qu'elles aient fini.

Prétérit antérieur

J'eus fini
 tu eus fini
 il ἢ elle eut fini
 nous eûmes fini
 vous eûtes fini
 ils ἢ elles eurent fini.

δὲν ὑπάρχει.

Plus-que-parfait.

J'avais fini
 tu avais fini
 il ἢ elle avait fini
 nous avions fini
 vous aviez fini
 ils ἢ elles avaient fini.

Que j'eusse fini
 que tu eusses fini
 qu'il ἢ qu'elle eût fini
 que nous eussions fini
 que vous eussiez fini
 qu'ils ἢ qu'elles eussent fini.

CONDITIONNEL.

Présent et Futur.

Je finirais
 tu finirais
 il ἢ elle finirai
 nous finirions
 vous finiriez
 ils ἢ elles finiraient.

Passé.

J'aurais fini
 tu aurais fini
 il ἢ elle aurait fini
 nous aurions fini
 vous auriez fini
 ils ἢ elles auraient fini.

ἢ J'eusse fini
 tu eusses fini
 il ἢ elle eût fini
 nous eussions fini
 vous eussiez fini
 ils ἢ elles eussent fini.

IMPÉRATIF.

finis
 qu'il ἢ qu'elle finisse
 finissons
 finissez
 qu'ils ἢ qu'elles finissent.

INFINITIF.

Présent.
 finir

Passé
 avoir fini

PARTICIPE.

Présent

Passé.

Futur

finissant.

actif.

ayant fini

passif.

fini, ie.

devant fini.

Πάρατηρήσεις ἐπὶ τῆς β'. συζυγίας

Τὸ ῥῆμα *hair* *μισεῖν* διατηρεῖ τὸ διαχωριστικὸν σημεῖον (*tréma*) καθ' ὅλους τοὺς χρόνους καὶ καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, πλὴν ἐπὶ τῶν τριῶν ἐνικῶν προσώπων τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ παρὰγομένου β'. προσώπου τῆς προστακτικῆς: *je hais tu hais, il hait, hais.*

Τὸ ῥῆμα *fleurir* *ἀνθεῖν*, μεταφορικῶς ἐκλαμβανόμενον μεταβάλλει τὴν ρίζαν *fleu* εἰς *flo*, εἰς τὴν ἐνεργητικὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ εἰς τὸν παρτατικὸν τῆς ὀριστικῆς: *florissant* ἀκμάζων, *il florissait* ἤκμαζε.

Τὸ ῥῆμα *bénir* *εὐλογεῖν*, ἔχει ἐκτὸς τῆς κανονικῆς παθητικῆς μετοχῆς *béni, bénie*, ἐτέραν ἀνώμαλον κατὰ τὸ θηλυκὸν *béni bénite*, ὅταν πρόκηται περὶ πραγμάτων εὐλογημένων δι' ἐκκλησιαστικῆς ἱερουργείας, περὶ πραγμάτων ἡγιασμένων: *del' eau bénite* ἀγίασμα.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

(troisième conjugaison).

RECEVOIR, λαμβάνειν.

INDICATIF

SUBJONCTIF.

Présent.

Je reçois
tu reçois
il & elle reçoit
nous recevons
vous recevez
ils & elles reçoivent

Que je reçoive
que tu reçoives
qu'il & qu'elle reçoive
que nous recevions
que vous receviez
qu'ils & qu'elles reçoivent.

Imparfait

Je recevais
tu recevais
il & elle recevait
nous recevions
vous receviez
ils & elles recevaient

Que je reçusse
que tu reçusses
qu'il & qu'elle reçut
que nous reçussions
que vous reçussiez
qu'ils & qu'elles reçussent.

Futur.

Je recevrai
tu recevras
il ἢ elle recevra
nous recevrons
vous recevrez
ils ἢ elles recevront.

ὁμοίως τῷ ἐνεστώτι.

Futur antérieur.

J'aurai reçu
tu auras reçu
il ἢ elle aura reçu
nous aurons reçu
vous aurez reçu
ils ἢ elles auront reçu

ὁμοίως τῷ παρακειμένῳ.

Prétérit défini.

Je reçus
tu reçus
il ἢ elle reçut
nous reçûmes
vous reçûtes
ils ἢ elles reçurent.

Prétérit indéfini.

J'ai reçu
tu as reçu
il ἢ elle a reçu
nous avons reçu
vous avez reçu
ils ἢ elles ont reçu

Que j'aie reçu
que tu aies reçu
qu'il ἢ qu'elle ait reçu
que nous ayons reçu
que vous ayez reçu
qu'ils ἢ qu'elles aient reçu.

Prétérit antérieur.

J'eus reçu
tu eus reçu
il ἢ elle eut reçu
nous eûmes reçu
vous eûtes reçu
ils ἢ elles eurent reçu

δὲν ὑπάρχει.

Plus que parfait.

J'avais reçu	Que j'eusse reçu
tu avais reçu	que tu eusses reçu
il ἢ elle avait reçu	qu'il ἢ qu'elle eût reçu
nous avions reçu	que nous eussions reçu
vous aviez reçu	que vous eussiez reçu
ils ἢ elles avaient reçu.	qu'ils ἢ qu'elles eussent reçu.

CONDITIONNEL.

Présent et Futur.

Je recevrais.
tu recevrais
il ἢ elle recevrait.
nous recevriions.
vous recevriez
ils ἢ elles recevraient.

Passé.

J'aurais reçu	ἢ j'eusse reçu
tu aurais reçu	tu eusses reçu
il ἢ elle aurait reçu	il ἢ elle eût reçu
nous aurions reçu	nous eussions reçu
vous auriez reçu	vous eussiez reçu
ils ἢ elles auraient reçu	ils ἢ elles eussent reçu.

IMPÉRATIF.

Reçois
qu'il reçoive
recevons
recevez
qu'ils reçoivent

INFINITIF.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>	<i>Futur</i>
recevoir	avoir reçu	devoir recevoir.

PARTICIPE.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>	<i>Futur</i>
actif.		passif.
recevant.	ayant reçu.	reçu, ue devant recevoir.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γ'. συζυγίας.

Τὰ δεῖν οὐκ ἐπιτελεῖται καὶ κινῶ λαμβάνουσι περισπωμένην ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ τῆς μετοχῆς δὲ, μὲν.

TETARTH ΣΥΖΥΓΙΑ.

(Quatrième conjugaison).

RÉNDRE, ἀποδίδειν.

INDICATIF	Présent.	SUBJONCTIF
Je rends		Que je rende
tu rends		que tu rendes
il ἢ elle rend		qu'il ἢ qu'elle rende
nous rendons		que nous rendions
vous redez		que vous rendiez
ils ἢ elles rendent		qu'ils ἢ qu'elles rendent
	<i>Imparfait.</i>	
Je rendais		Que ju rendisse
tu rendais		que tu rendisses
il ἢ elle rendait		qu'il ἢ qu'elle rendit
nous rendions		que nous rendissions
vous rendiez		que vous rendissiez
ils ἢ elles rendaient		qu'ils ἢ qu'elles rendissent.
	<i>Futur.</i>	
Je rendrai		
tu rendras		
il ἢ elle rendra		
nous rendrons		ὅμοιος τῷ ἐνεστώτι.
vous rendrez		
ils ἢ elles rendront.		
	<i>Futur antérieur.</i>	
J'aurai rendu		
tu auras rendu		
il ἢ elle aura rendu		ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ.
nous aurons rendu		
vous aurez rendu		
ils ἢ elles auront rendu.		
	<i>Prétérit défini.</i>	
Je rendis		
tu rendis		
il ἢ elle rendit		ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ.
nous rendîmes		
vous rendîtes		
ils ἢ elles rendirent.		

Préterit indéfini.

J'ai rendu	Que j'aie rendu
tu as rendu	que tu aies rendu
il ἢ elle a rendu	qu'il ἢ qu'elle ait rendu
nous avons rendu	que nous ayons rendu
vous avez rendu	que vous ayez rendu
ils ἢ elles ont rendu	qu'ils ἢ qu'elles aient rendu.

Préterit antérieur

J'eus rendu	
tu eus rendu	
il ἢ elle eut rendu	δὲν ὑπάρχει
nous eûmes rendu	
vous eûtes rendu	
ils ἢ elles eurent rendu.	

Plus-que-parfait:

J'avais rendu	Que j'eusse rendu
tu avais rendu	que tu eusses rendu
il ἢ elle avait rendu	qu'il ἢ qu'elle eût rendu
nous avions rendu	que nous eussions rendu
vous aviez rendu	que vous eussiez rendu
ils ἢ elles avaient rendu.	qu'ils ἢ qu'elleseussent rendu

CONDITIONNEL.

Présent et Futur.

Je rendrais	
tu rendrais	
il ἢ elle rendrait	
nous rendrions	
vous rendriez	
ils ἢ elles rendraient.	

Passé.

J'aurais rendu	ἢ J'eusse rendu
tu aurais rendu	tu eusses rendu
il ἢ elle aurait rendu	il ἢ elle eût rendu
nous aurions rendu	nous eussions rendu
vous auriez rendu	vous eussiez rendu
ils ἢ elles auraient rendu.	ils ἢ elles eussent rendu.

IMPÉRATIF.

Rends
qu'il ή qu'elle rende
rendons
rendez
qu'ils ή qu'elles rendent

INFINITIF.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>	<i>Futur.</i>
Rendre	Avoir rendu	Devoir rendre.

PARTICIPE.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>	<i>Futur.</i>
	actif	passif
Rendant.	Ayant rendu.	Rendu, ue, Devant rendre.

Παρατηρήσεις επί τῆς δ'. συζυγίας.

Τὰ εἰς *indre* καὶ *soudre*, ὅον *peindre* ζωγραφίζειν, *joindre* ἐνώρειν, *résoudre* ἀποφασίζειν, λήγουσι κατὰ τὰ τρία ἐνικά πρόσωπα τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς εἰς s, s, t ἀντὶ τῶν ds, ds, d χαρακτηρηστικῶν καταλήξεων τῶν ἄλλων ῥημάτων τῆς συζυγίας ταύτης.

Τῶν εἰς *être* ἔχοντων τρία μόνον γράφονται διὰ τοῦ αἰ' *contraindre* ἀναγκάζειν, *craindre* φοβεῖσθαι, *plaindre* λυπεῖσθαι.

Τὰ εἰς *être* ἔχοντα γράφονται διὰ τοῦ *endre*, πλὴν τῶν δύο *épandre* διαχέειν καὶ *répandre* διασκορπίζειν.

Συνήθως τὸ y τοῦ e ἀφώνου εἰς ὅλας τὰς συζυγίας μεταβάλλεται εἰς i, ὡς *payer* πληρώνειν, *je paie* croire πιστεύειν, ils croient.

ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ.

(Voix passive)

Μὴ ἔχουσα εἰδικὸν τύπον διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν παθητικὴν διάθεσιν ἡ γαλλικὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο τὸ ῥῆμα *être* προσθέτουσα εἰς ἕκαστον αὐτοῦ πρόσωπον τὴν παθητικὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος, ὅπερ πρόκειται νὰ σχηματισθῇ παθητικῶς. Ἡ μετοχὴ δὲ αὕτη συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ κατ'ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

ÊTRE AIMÉ, ἀγαπᾶσθαι.

INDICATIF

SUBJONCTIF.

Présent.

Je suis aimé	ἢ aimé	Que je sois aimé	ἢ aimée
tu es aimé	—	que tu sois aimé	—
il ἢ elle est aimé	—	qu'il ἢ qu'elle soit aimé	—
nous sommes aimés ἢ		que nous soyons aimés ἢ	
	aimées		aimées

vous êtes aimés	—	que vous soyez aimés	—
ils ἢ elles sont aimés	—	qu'il ἢ qu'elles soient aimés	—

Imparfait.

J'étais aimé ἢ aimée		Que je fusse aimé ἢ aimée	
tu étais aimé.	—	que tu fusses aimé	—
il ἢ elle était aimé	—	qu'il ἢ qu'elle fût aimé	—
nous étions aimés ἢ aimées		que nous fussions aimé	—
vous étiez aimés	—	que vous fussiez aimés	—
ils ἢ elles étaient aimés	—	qu'ils ἢ qu'elles fussent aimés	

Futur.

Je serai aimé ἢ aimée			
tu seras aimé	—		
il ἢ elle sera aimé	—	ὁμοίως τῷ ἐνεστώτι.	
nous serons aimés ἢ aimées			
vous serez aimés			
ils ἢ elles seront aimés	—		

Futur antérieur

J'aurai été aimé ἢ aimée			
tu auras été aimé	—		
il ἢ elle aura été aimé	—	ὁμοίως τῷ ἐνεστώτι.	
nous aurons été aimés ἢ aimées			
vous aurez été aimés	—		
ils ἢ elles auront été aimés	—		

Prétérit défini.

Je fus aimé ἢ aimée			
tu fus aimé	—		
il ἢ elle fut aimé	—	ὁμοίως τῷ παρακειμένῳ.	
nous fûmes aimés ἢ aimées			
vous fûtes aimés	—		
ils ἢ elles furent aimés	—		

Préterit indefini.

J'ai été aimé ἢ aimée	Que j'ai été aimé ἢ aimée
tu as été aimé —	que tu aies été aimé —
il ἢ elle a été aimé—	qu'il ἢ qu'elle ait été aimé
nous avons été aimés ἢ	que nous ayons été aimés ἢ
aimées	aimées
vous avez été aimés —	que vous ayez été aimés—
ils ἢ elles ont été aimés—	qu'ils ἢ qu'elles aient été aimés

Préterit antérieur.

J'eus été aimé ἢ aimée	
tu eus été aimé —	
il ἢ elle eut été aimé—	δὲν ὑπάρχει.
nous eûmes été aimés ἢ aimées	
vous eûtes été aimés —	
ils ἢ elles eurent été aimés.—	

Plus-que-parfait.

J'avais été aimé ἢ aimée	Que j'eusse été aimé ἢ aimée
tu avais été aimé —	que tu eusses été aimé —
il ἢ elle avait été aimé—	qu'il ἢ qu'elle eût été aimé—
nous avions été aimés ἢ	que nous eussions été aimés
aimées	ἢ aimées
vous aviez été aimés —	que vous eussiez été aimés—
ils ἢ elles avaient été	qu'il ἢ qu'elles eussent été
aimés—	aimés—

CONDITIONNEL.

Présent et Futur.

Je serais aimé ἢ aimée
tu serais aimé —
il ἢ elle serait aimé—
nous serions aimés ἢ aimées
vous seriez aimés
ils ἢ elles seraient aimés

Passé.

J'aurais ἢ j'eusse été aimé ἢ aimée
tu aurais ἢ tu eusses été aimé —
il ἢ elle aurait ἢ eût été aimé —
nous aurions ἢ nous eussions été aimés ἢ aimées
vous auriez ἢ vous eussiez été aimés
ils ἢ elles auraient ἢ eussent été aimés

IMPERATIF.

Sois aimé ἢ aimée
 qu'il ἢ qu'elle soit aimé ἢ aimée
 soyons aimés ἢ aimées
 soyez aimés —
 qu'ils ἢ qu'elles soient aimés.

INFINITIF.

<i>Présent</i>	Être aimé ἢ aimée
<i>Passé</i>	Avoir été aimé ἢ aimée
<i>Futur</i>	Devoir être aimé ἢ aimée.

PARTICIPE.

<i>Présent</i>	Aimant.
<i>Passé</i>	Aimé ἢ aimée, étant aimé ἢ aimée.
<i>Futur</i>	Devant être aimé ἢ aimée.

ΜΕΣΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ.

(Voix moyenne).

Διὰ τὰ ἐκφράσωσι τὴν μέσην διάθεσιν, ἥτοι τὴν αὐτοπάθειαν ἢ τὴν ἀλληλοπάθειαν οἱ Γάλλοι ἔχουσι τὰ λεγόμενα ἀντωνυμικά ἢ ἀνταρρακλαστικά ῥήματα. Ταῦτα εἰς μὲν τοὺς ἀπλοὺς χρόνους διαφέρουσι τῶν ἐνεργητικῶν μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι, μετὰ τὴν ἀντωνυμίαν ὑποκείμενον, προσλαμβάνουσιν ἀντωνυμίαν ἀντικείμενον τοῦ αὐτοῦ προσώπου δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς πτώσεως. Αἱ προστιθέμεναι ἀντωνυμικαὶ αὗται εἶνε αἱ ἐξῆς· *me, te, se, nous, vous, se*· *je frappe* κτυπῶ, *je me frappe* κτυπῶμαι· *nous frappons* κτυπῶμεν, *nous nous frappons* κτυπῶμεθα, (εἴτε ἕκαστος ἑαυτὸν εἴτε ἀλλήλους)· *nous écrivons* γράφομεν, *nous nous écrivons* γράφομεν ἀλλήλοις. Εἰς δὲ τοὺς συνθέτους χρόνους, ἐκτὸς τῆς προσλήψεως τῆς ἀντωνυμίας ἀντικειμένου, παρουσιάζουσι καὶ ἑτέραν διαφορὰν ἐν ᾧ οἱ τοῦ ἐνεργητικοῦ σχηματίζονται διὰ τοῦ βοηθητικοῦ *avoir*, οἱ τοῦ μέσου σχηματίζονται διὰ τοῦ βοηθητικοῦ *être*· *j'ai aimé* ἠγάπησα, *je me suis aimé* ἠγάπησα ἑμαυτὸν.

Verbe pronominal ou réfléchi.

(Ἀντωνυμικὸν ἢ Ἀντανεκκλαστικὸν ῥῆμα).

SE Baigner, λούομαι.

INDICATIF.

SUBJONCTIF.

Présent.

Je me baigne	Que je me baigne
tu te baignes	que tu te baignes
il ἢ elle se baigne	qu'il ἢ qu'elle se baigne
nous nous baignons	que nous nous baignions
vous vous baignez	que vous vous baigniez
ils ἢ elles se baignent.	qu'il ἢ qu'elles se baignent.

Imparfait

Je me baignais	Que je me baignasse
tu te baignais	que tu te baignasses
il ἢ elle se baignait	qu'il ἢ qu'elle se baignât
nous nous baignions	que nous nous baignassions
vous vous baigniez	que vous vous baignassiez
ils ἢ elles se baignaient.	qu'ils ἢ qu'elles se baignassent.

Futur.

Je me baignerai	
tu te baigneras	
il ἢ elle se baignera	ὁμοίως τῷ ἐνεστώτῃ.
nous nous baignerons	
vous vous baignerez	
ils ἢ elles se baigneront.	

Futur antérieur.

Je me serai baigné, ἢ baignée	
tu te seras baigné	—
il ἢ elle se sera baigné	— ὁμοίως τῷ παρακειμένῳ.
nous nous serons baignés ἢ baignées	
vous vous serez baignés	—
ils ἢ elles se seront baignés	—

Prétérit défini.

Je me baignai	
tu te baignas	
il ἢ elle se baigna	ὁμοίως τῷ παρακειμένῳ.
nous nous baignâmes	
vous vous baignâtes	
ils ἢ elles se baignèrent.	

Prétérit indéfini

Jemesuis baigné ἢ baignée	Que je me sois baigné ἢ bai
tu t'es baigné	— que tu te sois baigné
il ἢ elle s'est baigné—	qu'il ἢ qu'elle se soit baig
nous nous sommes baignés	que nous nous soyons bai
ἢ baignées	ἢ baig
vous vous êtes baignés—	que vous vous soyez baig
ils ἢ elles sont baignés—	qu'ils ἢ qu'elles sesoient bai

Prétérit antérieur

Je me fus baigné ἢ baignée	
tu te fus baigné	—
il ἢ elle se fut baigné	— δὲν ὑπάρχει.
nous nous fûmes baignés ἢ baignées	
vous vous fûtes baignés	—
ils ἢ elles se furent baignés	—

Plus-que-parfait.

Je m'étais baigné ἢ baignée	Que le me fusse baigné ἢ bai
tu étais baigné	— que tu te fusses baigné
il ἢ elle s'était baigné	— qu'il ἢ qu'elle se fût baig
nous nous étions baignés	que nous nous fussions bai
ἢ baignées	ἢ baig
vous vous étiez baignés—	que vous vous fussiez baig
ils ἢ elles s'étaient baignés	qu'ils ἢ qu'elles se fussent bai
ἢ baignées	ἢ baig

CONDITIONNEL.

Présent et Futur

Je me baignerais	
tu te baignerais	
il ἢ elle se baignerait	
nous nous baignerions	
vous vous baigneriez	
ils ἢ elles baigneraient	

Passé.

Je me serais ἢ je me fusse baigné ἢ baignée	
tu te serais ἢ tu te fusses	—
il ἢ elle se serait ἢ se fût	—
nous nous serions ἢ nous nous fussions baignés ἢ baig	
vous vous seriez ἢ vous vous fussiez	—
ils ἢ elles se seraient ἢ se fussent	

IMPÉRATIF.

Baigne-toi
qu'il ἢ qu'elle se baigne
baignons-nous
baignez-vous
qu'ils ἢ qu'elles se baignent

INFINITIF.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>	<i>Futur</i>
Se baigner.	S'être baigné ἢ baignée.	Devoir se baigner.

PARTICIPE.

<i>Présent</i>	<i>Passé</i>	<i>Futur</i>
Se baignant.	S'étant baigné ἢ baignée.	Devoir se baigner

ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΔΙΑΘΕΣΙΣ.

(Voix neutre).

Τὰ πλεῖστα τῶν οὐδετέρων κλίνονται ὅπως τὰ ἐνεργητικὰ· τι-
νὰ ὅμως αὐτῶν ἔχουσιν ἰδιαίτερον σχηματισμὸν εἰς τοὺς συνθέτους
χρόνους, καθότι λαμβάνουσιν ὡς βοηθητικὸν τὸ être ἀντὶ τοῦ
avoir, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ κατωτέρω τύπου.

TOMBER πίπτειν.

INDICATIF.

SUBJONCTIF.

Présent.

Je tombe
tu tombes
il ἢ elle tombe
nous tombons
vous tombez
ils ἢ elles tombent

Que je tombe
que tu tombes
qu'il ἢ qu'elle tombe
que nous tombions
que vous tombiez
qu'ils ἢ qu'elles tombent.

Imparfait.

Je tombais
tu tombais
il ἢ elle tombait
nous tombions
vous tombiez
ils ἢ elles tombaient

Que je tombasse
que tu tombasses
qu'il ἢ qu'elle tombât.
que nous tombassions
que vous tombassiez
qu'il ἢ qu'elles tombassent.

Futur.

Je tomberai
tu tomberas
il ἢ elle tombera
nous tonberons
vous tomberez
ils ἢ elles tomberont

ὅμοιος τῷ ἐνεστώτι.

Futur antérieur.

Je serai tombé ἢ tombée
tu seras — —
il ἢ elle sera — —
nous serons tombés ἢ tombées
vous serez — —
ils ἢ elles seront — —

ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ.

Prétérit défini.

e tombai
tu tombas
il ἢ elle tomba
nous tombâmes
vous tombâtes
ils ἢ elles tombèrent.

ὅμοιος τῷ παρακειμένῳ

Prétérit indéfini

Je suis tombé ἢ tombée
tu es — —
il ἢ elle est — —
nous sommes tombés ἢ
tombées
vous êtes — —
ils ἢ elles sont

Que je sois tombé ἢ tombée
que tu sois — —
qu'ils ἢ qu'elle soit — —
que nous soyon tombés ἢ
tombées
que vous soyez — —
qu'ils ἢ qu'elles soient — —

Prétérit antérieur.

Je fus tombé ἢ tombée
tu fus — —
il ἢ elle fut — —
nous fûmes tombés ἢ tombées
vous fûtes — —
ils ἢ elles furent — —

δὲν ὑπάρχει.

Plus-que-parfait.

J'étais tombé ἢ tombée	Que je fusse tombé ἢ tombée
tu étais — —	que tu fusses — —
il ἢ elle était — —	qu'il ἢ qu'elle fut — —
nous étions tombés ἢ	que nous fussions tombés ἢ
tombées	tombées
vous étiez — —	que vous fussiez — —
ils ἢ elles étaient — —	pu'il ἢ qu'elles fussent — —

CONDITIONNEL.

Présent et Futur.

Je tomberais
tu tomberais
il ἢ elle tomberait
nous tomberions
vous tomberiez
ils ἢ elles tomberaient.

Passé

Je serais ἢ je fusse tombé ἢ tombée
tu serais ἢ fusses — —
il ἢ elle serait ἢ fût — —
nous serions ἢ nous fussions tombés ἢ tombées
vous seriez ἢ vous fussiez — —
ils ἢ elles seraient ἢ fussent — —

IMPÉRATIF.

<i>Présent.</i>	<i>Passé.</i>	<i>Futur.</i>
Tomber.	Etre tombé ἢ tombée	Devoir tomber.

PARTICIPE.

<i>Présent.</i>	Tombant.
<i>Passé.</i>	Tombé ἢ tombée, étant tombé ἢ tombée.
<i>Futur</i>	Devant tomber.

ΠΕΡΙ ΑΠΡΟΣΩΠΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ὅπως εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπάρχουσι καὶ εἰς τὴν γαλλικὴν ῥήματα ἀπρόσωπα (impersonnels), ἕτινα καὶ μονοπρόσωπα (unipersonnels) καλοῦνται. Ἀξιοσημείωτον δὲ εἶνε τὸ ἐπόμενον.

INDICATIF.

SUBJONCTIF.

<i>Présent.</i>	Il y a, υπάρχει, υπάρχουν. qu'il y ait.
<i>Imparfait.</i>	il y avait, υπήρχε, υπήρχον. qu'il y eût
<i>Futur.</i> il y aura,	θα υπάρχει, θα υπάρχουν. ὁμοίως τῷ ἐνεστ.
<i>Futur antérieur.</i>	il y aura eu. ὁμοίως τῷ παρακ.
<i>Prétérit défini.</i>	il y eut, υπήρξε, υπήρξαν. — —
<i>Prétérit indéfini.</i>	il y a eu — — qu'il y ait
<i>Prétérit antérieur.</i>	il y eut eu δὲν υπάρχει.
<i>Plus-que-parfait.</i>	il y avait eu. qu'il y eût eu.

CONDITIONNEL.

<i>Présent et Futur.</i>	Il y aurait.
<i>Passé.</i>	il y aurait ή il y eût eu.

INFINITIF.

<i>Présent.</i>	y avoir
<i>Passé.</i>	y avoir eu.

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ.

Ἐκ τῶν ἀπλῶν χρόνων τῶν ῥημάτων πέντε καλοῦνται πρῶτο τυποί, ἐπειδὴ χρησιμεύουσιν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἄλλων. Οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ἑξῆς·

<i>Présent de l'infinitif</i>	Ἐνεστῶς τῆς ἀπαρεμφάτου.
<i>Participe présent actif</i>	Ἐνεστῶς τῆς ἐνεργητικῆς μετοχῆς.
<i>Participe passé passif</i>	Παρωχημένος τῆς παθητικ. μετοχῆς.
<i>Présent de l'indicatif</i>	Ἐνεστῶς τῆς ὀριστικῆς.
<i>Prétérit défini</i>	Ἀόριστος (παρωχημένος ὀρισμένος).

α. Ὁ Ἐνεστῶς τῆς Ἀπαρεμφάτου σχηματίζει τὸν Μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς καὶ τὸν Ἐνεστῶτα ἢ Μέλλοντα τῆς Ὑποθετικῆς, εἰς μὲν τὴν πρῶτην καὶ δευτέραν συζυγίαν προσλήψει τῆς καταλήξεως αἱ διὰ τὸν μέλλοντα, τῆς καταλήξεως αἰς διὰ τὸν ἐνεστῶτα τῆς ὑποθετικῆς, εἰς δὲ τὴν τρίτην καὶ τετάρτην συζυγίαν τροπῇ τῶν καταλήξεων οἱr καὶ re εἰς τὰς καταλήξεις rai διὰ τὸν Μέλλοντα, καὶ rais διὰ τὸν Ἐνεστῶτα τῆς ὑποθετικῆς.

	<i>Futur.</i>	<i>Cond. présent.</i>
<i>Aimer.</i>	j'aimeraï.	j'aimerais.
<i>Futur.</i>	je finirai.	je finirais.
<i>Recevoir.</i>	je recevrai.	je recevrais.
<i>Rendre.</i>	je rendrai.	je rendrais.

β'. Ὁ ἐνεστώς τῆς ἐνεργητικῆς μετοχῆς σχηματίζεται 1 τὰ πληθυντικὰ πρόσωπα τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς, τροπῇ τῆς καταλήξεως *ant* εἰς τὴν καταλήξιν ἐκάστου τῶν προσώπων τούτων, πλὴν τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ τῆς τρίτης συζυγίας, ὅπερ σχηματίζεται τροπῇ τῆς καταλήξεως *evant* εἰς *oivent*. 2 τὸν παρατατικὸν τῆς ὀριστικῆς τροπῇ τῆς καταλήξεως *ant* εἰς *ais*. 3 τὸν ἐνεστώτα τῆς ὑποτακτικῆς, εἰς μὲν τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τῇ τρίτῃ συζυγίαν, τροπῇ τῆς καταλήξεως *ant* εἰς *e* ἄφωνον, εἰς δὲ τὴν τρίτην συζυγίαν τροπῇ τῆς καταλήξεως *evant* εἰς *oive*, ἐξαιρουμένων τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικόν, ἅτινα σχηματίζονται τροπῇ τοῦ *ant* εἰς *ions*, *iez*. *recevions*, *reseviez*.

présent de l'Indicatif

Imp. de l'Ind. imp. ta Subj.

Aimant. aimons, aimez, aiment. *aimais.* aime.
Finissant. finissons, finissez, finissent. *finissais.* finisse.
Recevant. recevons, recevez, reçoivent. *recevais.* reçoive.
Rendant. rendons, rendez, rendent. *rendais.* rende.

γ'. Ὁ παρωχημένος τῆς παθητικῆς μετοχῆς, ἐνούμενος μετὰ τῶν βοηθητικῶν *avoir* καὶ *être*, σχηματίζει τοὺς συνθέτους χρόνους.

δ'. Ὁ ἐνεστώς τῆς ὀριστικῆς σχηματίζει τὸ δεύτερον ἐνικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς, καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πληθυντικὸν τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως, ἀφαιρέσει τῶν ἀντωνυμιῶν ἐκ τῶν ἀντιστοίχων προσώπων. Ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην συζυγίαν τὸ δεύτερον ἐνικὸν ἀποβάλλει συνήθως τὸ ληκτικὸν *s*. Τὰ δὲ τρίτα πρόσωπα τῆς προστακτικῆς λαμβάνονται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς.

ε'. Ὁ ἀόριστος τῆς ὀριστικῆς (*prétérit défini*) σχηματίζει τὸν παρατατικὸν τῆς ὑποτακτικῆς, εἰς μὲν τὴν πρώτην συζυγίαν τροπῇ τῆς καταλήξεως *ai* εἰς *asse*, εἰς δὲ τὰς ἄλλας προσθέσει τῆς καταλήξεως *se*.

J'aimai
je finis
je reçus
je rendis

prés. du Subj.

aimasse.
finisse.
reçusse.
rendisse.

ΠΕΡΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΠΗΜΑΤΩΝ.

Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν ἀνώμαλα ῥήματα τούτων τὰ μὲν σχηματίζουσιν ἀνωμάλως τοὺς πρωτοτύπους χρόνους των, ἐξ ὧν οἱ λοιποὶ παράγονται κανονικῶς, τὰ δὲ οὐ μόνον σχηματίζουσιν ἀνωμάλως τοὺς

πρωτοτύπους χρόνους των, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς δὲν παράγουν κανονικῶς ἐξ αὐτῶν.

Τινὰ τῶν ἀνωμάλων δὲν ἔχουσιν ὅλους τοὺς πρωτοτύπους χρόνους, καὶ ταῦτα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν ἔχουσι τοὺς παραγομένους, ἐκ τοῦ ἐλλείποντος πρωτοτύπου.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥΣ ΜΟΝΟΥ.

Ἡ πρώτη συζυγία δὲν ἔχει ἀνώμαλα τοῦ εἶδους τούτου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἀνώμαλα κατὰ τοὺς πρωτοτύπους

Pr.	de l'ind.	Part. prés.	Part. pas.	Prés de l'ind.	Prét. déf.
βράζειν	bouillir	bouillant	bouilli	je bous	je bouillis.
σκεπάζειν	couvrir	couvrant	couvert	je couvre	je couvris.
κοιμᾶσθαι	dormir	dormant	dormi	je dors	je dormis.
σφάλλειν	faillir	faillant	failli	je faux	je faillis.
κτυπᾶν	fairir (1)	"	fèru	"	"
φεύγειν	fuir	fuyant	fui	je fuis	je fuis.
κεισθαι	(gésir) (2)	gisant	"	il git	"
κατάγασθαι	(issir)	"	issu	"	"
ψεύδεσθαι	mentir	mentant	menti	je mens	je mentis.
προσφέρειν	offrir	offrant	offert	j'offre	j'offris.
ἀκούειν	ouir	"	oui	"	j'ouis.
ἀνοίγειν	ouvrir	ouvrant	ouvert	j'ouvre	j'ouvris.
ἀναχωρεῖν	†partir (3)	partant	parti	je pars	je partis.
ζητεῖν	querir	"	"	"	"
μετανοεῖν	†se repentir	se repentant	repenti	je mepens	je me repentis.
ἐξίχειν	saillir	saillant	sailli	il saille	il saillit.
αἰσθάνεσθαι	sentir	sentant	senti	je sens	je sentis.
ὀπηρετεῖν	servir	servant	servi	je sers	je servis.
ἐξέρχεσθαι	†sortir	sortant	sorti	je sors	je sortis.
πάσχειν	souffrir	souffrant	souffert	je souffre	je souffris.
ἀνασκιρτᾶν	tressaillir	tressaillant	tressailli	je tressaille	je tressaillis.
ἐνδύειν	vêtir	vêtant	vêtu	je vêts	je vêtis.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

ἐμφαίνεσθαι	apparoir	"	"	il appert	"
πίπτειν	choir	"	chu	"	"
βρέχειν	pleuvoir	pleuvant	plu	il pleut	il plut.
προμηθεύειν	pourvoir	pourvoyant	pourvu	je pourvois	je pourvus.
προβλέπειν	(promouvoir)	"	promu	"	"
ἀνακτᾶσθαι	ravoir	"	"	"	"
ἀναδύλλειν	surseoir	soursoyant	soursis	je sursois	je sursis.

(1) Εὐχρηστον κυρίως κατὰ τὴν ἀπαρέμφατον, ὅν ἔχει παραγώγους ἀπλοῦς ἐν χρήσει.

(2) Τὰ ἐν παρενθέσει ἀπαρέμφατα εἶνε ἄχρηστα.

(3) Τὰ φέροντα σταυρὸν ῥήματα σχηματίζουσι τοὺς συνθέτους χρόνους τοῦ διὰ τοῦ être.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

ἄσυνεν	absourde	absolvant	absous	J'absous	"
περιτέμνειν	circoncire	circoncisant	circoncis	Je circoncis	Je circoncis.
κτυπᾶν	battre	battant	battu	Je bats	Je battis.
συνομολογεῖν	conclure	concluant	conclu	Je conclus	Je conclus.
σαχαροποιεῖν	confire	confisant	confit	Je confis	Je confis.
γινώσκειν	connaître	connaissant	connu	Je connais	Je connus.
ῥάπτειν	coudre	cousant	cousu	Je couds	Je cousis.
πιστεύειν	croître	croyant	cru	Je crois	Je crus.
αὐξάνειν	croître	croissant	crû	Je crois	Je crûs.
γράφειν	écrire	écrivait	écrit	J'écris	J'écrivis.
ἀποκλείειν	exclure	excluant	exclu	J'exclus	J'exclus.
ἀναγινώσκειν	lire	lisant	lu	Je lis	Je lus.
λάμπειν	luire	luisant	lui	Je luis	"
καταρᾶσθαι	maudire	maudissant	maudit	Je maudis	Je maudis.
θέτειν	mettre	mettant	mis	Je mets	Je mis.
ἀλέθειν	moudre	moulant	moulu	Je mouds	Je moulus.
γεννᾶσθαι	naître	naissant	né	Je nais	Je naquis.
βλάπτειν	nuire	nuissant	nui	Je nuis	Je nuisis.
βόσκεισθαι	paître	paissant	"	Je pais	"
εἰσίνεσθαι	paraître	paraissant	paru	Je parais	Je parus.
ἀρέσκειν	plaire	plaisant	plu	Je plais	Je plus.
χορταίνειν	repaitre	repaissant	repu	Je repais	Je repus.
ἀποφασίζειν	résoudre	résolvant	résolu	Je résouds	Je résolus.
γελάειν	rire	riant	ri	Je ris	Je ris.
ῥηγνύειν	rompre	rompant	rompu	Je romps	Je rompis.
ἀρκεῖν	suffire	suffisant	suffi	Je suffis	Je suffis.
ἀκολουθεῖν	suivre	suivant	suivi	Je suis	Je suivis.
σιωπᾶν	taire	taisant	tu	Je tais	Je tus.
ἀμέλγειν	traire	trayant	trait	Je traite	"
ζῇν	vivre	vivant	vécu	Je vis	Je vécus.

Πρόσθετε εἰς ταῦτα καὶ τὰ εἰς aindre, eindre, oindre, ἄτινα σχηματίζονται ὡς ἀκολουθοῦς.

φοβεῖσθαι	craindre	craignant	crain	Je crains	Je craignis.
ζωγραφίζειν	peindre	peignant	peint	Je peins	Je peignis.
ἐνώγειν	joindre	joignant	joint	Je joins	Je joignis.

Οὕτω καὶ τὰ εἰς uire πλὴν τῶν nuire καὶ luire, ὡς, ὁδηγεῖν conduire, conduisant, conduit, je conduis, je conduisis.

ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΡΑΡΩΡΟΥΣ
ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

ὑπάγειν, Aller, allant, allé, je vais. j'allai.
παράγ. ἀρώμ.

Prés. de l'Ind. Je vais, tu vas, il va, nous allons, vous allez, ils vont.

Impératif. Va, qu'il aille, allons, allez, qu'ils aillent.

Futur. J'irai, tu iras etc.

Cond. présent. J'irais, tu irais etc.

Prés. du Subj. Que j'aille, que tu ailles, qu'il aille, que nous al- lions, que vous alliez, qu'ils aillent.

Ἐπέλλειν Envoyer, envoyant, envoié, j'envoie, j'envoia

παράγ. ἀνώμ.

Futur.

J'enverrai, tu enverras, etc.

Cond. prés.

J'enverrais, tu enverrais, etc.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ἀποκτᾶν Acquérir, acquérant, acquis, j'acquiers, j'acquies

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind.

J'acquiers, tu acquiers, il acquiert, nous acquies, vous acquies, ils acquies.

Futur.

J'acquerrai, tu acquerras, κ. τ. λ.

Cond. prés.

J'acquerrais, κ. τ. λ.

Prés. du Subj.

Que j'acquière, que tu acquières, qu'il acquière, que nous acquiérons, que vous acquiériez, qu'ils acquièrent.

τρέχειν Courir, courant, couru, je cours, je cours

παράγ. ἀνώμ.

Futur.

Je courrai, κ. τ. λ.

Cond. prés.

Je courrais, κ. τ. λ.

δρέπειν Cueillir, cueillant, cueilli, je cueille, je cueilli

Futur.

Je cueillerai, κ. τ. λ.

Cond. prés.

Je cueillerais, κ. τ. λ.

ἀποθνήσκειν Mourir, mourant, mort, je meurs, je mouru

Prés. de l'Ind.

Je meurs, tu meurs, il meurt, nous mourons, vous mourez, ils meurent.

Futur.

Je mourrai, κ. τ. λ.

Cond. prés.

Je mourrais, κ. τ. λ.

Prés. du Subj.

Que je meure, que tu meures, qu'il meure, que nous mourions, que vous mouriez, qu'ils meurent.

κρατεῖν Tenir, tenant, tenu, je tiens, je tiens

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind.

Je tiens, tu tiens, il tient, nous tenons, vous tenez, ils tiennent.

Futur.

Je tiendrai, tu tiendras, κ. τ. λ.

Cond. prés.

Je tiendrais, κ. τ. λ.

Prés. du Subj.

Que je tienne, que tu tiennes, qu'il tienne, que nous tenions, que vous teniez, qu'ils tiennent.

ἔρχεσθαι †Venir, venant, venu, je viens, je vins

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind.

Je viens, tu viens, il vient, nous venons, vous venez, ils viennent.

Futur.

Je viendrai, κ. τ. λ.

Cond. prés.
Prés. du Subj.

Je viendrais, κ.τ.λ.
Que je vienne, que tu viennes, qu'il vienne, que nous venions, que vous veniez, qu'ils viennent.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

καθέζεσθαι † S'asseoir, s'asseyant, assis, je m'assieds, je m'assis.

παράγ. ἀρώμ.

Prés. de l'Ind.

Je m'assieds, tu t'assieds, il s'assied, nous nous asseyons, vous vous asseyez, ils s'asseyent.

† Je m'assois, tu t'assois, il s'assoit, nous nous asseyons, vous vous asseyez, ils s'assoient.

Imp. de l'Ind.
Futur.

Je m'asseyais, κ.τ.λ. ἢ Je m'assoiais, κ.τ.λ.

Je m'assiérai, κ.τ.λ. ἢ Je m'asseyerai, κ.τ.λ. ἢ Je m'assoirai, κ.τ.λ.

Cond. prés.

Je m'assiérais, κ.τ.λ. ἢ Je m'asseyerais, κ.τ.λ. ἢ Je m'assoirais, κ.τ.λ.

Pr. da Subj.

Que je m'asseye, κ.τ.λ. ἢ que je m'assoie, κ.τ.λ.

ἐκπίπτειν † Déchoir, déchu, je déchois, je déchus.

παράγ. ἀρώμ.

Pr. de l'Ind.

Je déchois, tu déchois, il dechoit, nous déchions, vous déchoyez, ils déchoient.

Futur.

Je décherrai, κ.τ.λ.

Cond. prés.

Je décherrais, κ.τ.λ.

Pr. du Subj.

Que je déchoie, κ.τ.λ.

ὑποχρεῖν, μέλλειν Devoir, devant, dû, je dois, je dus.

Prés. de l'Ind.

Je dois, tu dois, il doit, nous devons, vous devez, ils doivent.

Prés. du Sub.

Que je doive, que tu doives, qu'il doive, que nous devions, que vous deviez, qu'ils doivent.

λαγχάνειν Échoir, échéant, échu, il échoit, ἢ il échet, j'échus.

παράγ. ἀρώμ.

Futur.

J'écherrai, κ.τ.λ.

Cond. prés.

J'écherrais, κ.τ.λ.

πρέπειν Falloir, fallu, il faut, il fallut.

παράγ. ἀρώμ.

Futur.

Il faudra.

Cond. prés.

Il faudrait.

Pr. du Sub.

Qu'il faille.

κινεῖν Mouvoir, mouvant, mû, je meus, je mus.

παράγ. ἀρώμ.

Pr. de l'Ind.

Je meus, tu meus, Il meut, nous mouvons, vous mouvez, ils meuvent.

Prés. du Sub. Que je meuve, que tu meuves, qu'ils menve, que nous mouvions, que vous moviez, qu'ils meuvent.

δύνασθαι, Pouvoir, pouvant, pu, je peux ή je puis, je pus.

παράγ. ἀρώμ.

Prés. de l'Ind. Je peux, ή Je puis, tu peux, il peut, nous pouvons, vous pouvez, ils peuvent.

Futur. Je pourrai, tu pourras, κ.τ.λ.

Cond. prés. Je pourrais κ.τ.λ.

Prés. du Sub. Que je puisse, que tu puisse, κ.τ.λ.

γνωρίζειν, εἰξεύρειν Savoir, sachant, su, je sais, je sus,

παράγ. ἀρώμ.

Prés. de l'Ind' Je sais, tu sais, il sait, nous savons, vous savez ils savent.

Impératif. Sache, qu'il sache, sachons, sachez, qu'ils sachent.

Imp. de l'Ind. Je savais, κ.τ.λ.

Futur. Je saurai, κ.τ.λ.

Cond. prés. Je saurais, κ.τ.λ.

εἰσδέσθαι Seoir, seyant, il sied.

παράγ. ἀρώμ,

Prés. de l'Ind. Il sied, ils sièent.

Futur. Il siéra, ils siéront.

Cond. prés. Il sierait, ils siéraient.

Prés. de Sub. Qu'il siée, qu' ils sièent.

ἀξιζειν Valoir, valant, valu, je vauz, je valus.

παράγ. ἀρώμ.

Prés. de l'Ind. Je vauz, tu vauz, il vaut, nous valons, vous vauz, ils valent.

Eutur. Je vaudrai, κ.τ.λ.

Cond. prés. Je vaudrais, κ.τ.λ.

Prés. de Sub. Que je vaille, que tu vailles, qu'il vaille, que nous valions, que vous valiez, qu'ils vaillent.

βλέπειν Voir, voyant, vu, je vois, je vis.

παράγ. ἀρώμ.

Prés de l'Ind. Je vois, tu vois, il voit, nous voyons, vous voyez, ils voient.

Futur. Je verrai, κ.τ.λ.

Cond. prés. Je verrais,

Prés. de Sub. Que je voie, que tu voies, qu'il voie, que nous voyions, que vous voyiez, qu'ils voient.

θέλειν Vouloir, voulant, voulu, je veux, je voulus.

παράγ. ἀρώμ.

Prés. de l'Ind. Je venx, tu venx, il veut, nous voulons, vous voulez, ils veulent.

Impératif.

Futur.

Cond. prés.

Prés. du Sub.

Veuille, qu'il veuille, venillez, qu'ils veuillent.

Je voudrai, x.τ.λ.

Je voudrais, x.τ.λ.

Que je veuille, que tu veuilles, qu'il veuille, que nous
voulions, que vous vouliez, qu'ils veuillent.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

πίνειν Boire, buvant, bu, je bois, je bus.

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind. Je bois, tu bois, il boit, nous buvons, vous buvez
ils boivent.Prés. du Sub. Que je boive, que tu boives, qu'il quive, que nous
buvions, que vous buviez, qu'ils boivent,

λέγειν Dire, disant, dit, je dis, je dis.

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind. Je dis, tu dis il dit, nous disons, vous dites, ils
disent.

ἐκκολάπτεσθαι Éclorre, éclos, il éclote.

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind. Il éclot, ils. éclosent.

Prés. du Sub. Qu'il éclosse, qu'ils éclosent.

ποιεῖν Faire, faisant, fait, je fais, je fis.

παράγ. ἀνώμ.

Pres. de l'Ind. Je fais, tu fait, il fait, nous faisons, vous faites
ils font.

Futut. Je ferai.

Cond. prés. Je ferais, x.τ.λ.

Prés. du Sub. Que je fasse, que tu fasses, x.τ.λ.

λαμβάνειν Prendre, prenant, pris, je prends, je pris.

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind. Je prends, du prends, il prend, nous prenons, vous
prenez, ils prennent.Prés. du Sub. Que je prenne, que tu prennes, qu'il prenne, que nous
prenions, que vous preniez, qu'ils prennent.

νικάειν Vaincre, vaincant, vaincu, je vaincs, je vainquis.

παράγ. ἀνώμ.

Prés. de l'Ind. Je vaincs, tu vainc, il vaincs, nous vainquons, vous
vainquez, ils vainquent.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΩΝ.

Υπάρχουσιν εἰς τὴν γαλλικὴν ὡς καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐπιρρήματα (adverbes) τροπικά, χρονικά, τοπικά, τακτικά, ποσότητος σημαντικά, συγκριτικά, καταφατικά καὶ ἀποφατικά. Τὰ γαλλικὰ ἐπιρρήματα εἶνε τὰ μὲν ἀπλᾶ, ἥτοι ἐκ μιᾶς λέξεως συγκείμενα, ὡς *demain αὔριον*, *hier χθές*· τὰ δὲ σύνθετα, ἥτοι ἐκ δύο ἢ πλειοτέρων λέξεων συγκείμενα. Τὰ δὲ σύνθετα καλοῦνται γαλλιστὶ *locutions adverbiales ἐπιρρηματικαὶ ἐκφράσεις*· ὡς *tout-à-coup αἰφνης*, *sur-le-champ ἀμέσως*, *tour-a-tour ἐναλλάξ* κτλ.

Ἐπίθετά τινα ἔχουσι πολλάκις ἐπιρρηματικὴν σημασίαν· ὅσον *bas χαμηλός*, *cher ἀκριβός*, κτλ. *il parle bas ὁμιλεῖ χαμηλά*, *cela se vend cher τοῦτο πωλεῖται ἀκριβά*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Αἱ γαλλικαὶ προθέσεις ὡς καὶ τὰ ἐπιρρήματα εἶνε αἱ μὲν ἀπλᾶ· ὡς *près πλησίον*, *sans ἄνευ*, *sur ἐπὶ* κτλ. αἱ δὲ σύνθετοι· ὡς *au dela πέραν*, *en deca ἐντεῦθεν*, κτλ. Αἱ πλεῖστα συνάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς, ὀλίγαι τινὲς μετὰ γενικῆς, καὶ ἄλλαι τινὲς μετὰ δοτικῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Οἱ σύνδεσμοι, ὡς αἱ προθέσεις καὶ τὰ ἐπιρρήματα, εἶνε οἱ μὲν ἀπλοῖ· ὡς *et καί*, *mais ἀλλά*, *donc λοιπόν*· οἱ δὲ σύνθετοι· ὡς *parce que διότι*, *soit que εἴτε*, *vu que καθότι*, *par conséquent ἐπομένως* κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄

ΠΕΡΙ ΕΠΙΦΩΝΗΜΑΤΩΝ.

Επιφωνήμ. ἐμφαίνοντα λύπην, θλίψιν· *Ah! Hélas! ἂ! φεῦ! Oh! Eh!*

— — χαράν, θαυμασμόν· *Ah! ô!*

— — ἐκπληξιν· *Ha! Hé!*

— — ἄλγος αἰφνίδιον· *Aïe!*

— — ἐμπαιγμόν, δυσπιστίαν, εἰρωνίαν· *oui-dà! ha! hum! hom! ouais!*

— — ἀποστροφήν, περιφρόνησιν· *fi! pouah! bah! baste!*

— δι' ὧν ἐπιβάλλεται σιωπή· *paix! chut! st!*

— ἐρωτηματικῶς, προτροπτικῶς· *hé! bien! hé! hein! ho! holà!*

ΤΕΛΟΣ.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ.

[illegible]

No 3

400

ΣΤ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ἀριθ. χρ.....3800

Ἡμερομηνία ἐπιστροφῆς	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

3 en
en
ten

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας